

SUMARI

Salutació		pag. 2	El Carnaval a Brasil	Soledad Bordagua	pag. 32
Nota de l'A.M.P.A.	Mari Carmen Ortiz	pag. 2	Un conte indi	Irene Peralta	pag. 33
Com raonen els nens	Mila Cutillas	pag. 2	La Diadema de rosada	Miao, Rong Rong i Xiaojing	pag. 34
La mediació entre iguals	Pedro López	pag. 3	Cantunya	Tània Llamuca	pag. 35
Sowing seeds/Plantem llavors	Pat Mateo	pag. 6	Els tres geramans	Rifat Sultana	pag. 36
En Corbacho i jo	Pedro Pablo Trigueros	pag. 7	El joc de les dotze branques	Gurpreet Kaur	pag. 38
Final de curs '05 a Itàlia	Jacinto Iruela	pag. 8	Snowboard	Cristian Olivencia	pag. 39
De la Xina a Badalona	ZheHua Mao	pag. 10	L'home que regava	Victor González	pag. 39
Quan vaig arribar a Badalona	Yajú Zhang	pag. 11	El racó dels poetes		pag. 40
La vida al Marroc	Siham El Khamal	pag. 11	La fam	Xiaobin	pag. 40
L'esforç per un somni	Sílvia Fernández	pag. 12	País Natal	Zhu Wen Da	pag. 40
Art Sub-Urbana	Franzesk Xavier Garzía	pag. 13	Sueños de viaje	Taron Hamkhiyan	pag. 40
Videojocs: diversió digital	Juan José Ruiz	pag. 14	Los días y las noches	Francisco Hernández	pag. 40
Dirigint teatre	Selena Gutiérrez	pag. 15	Un adiós profundo	Safae Zrini	pag. 41
Mi experiencia en el Pau Casals	Miriam Lorenzo	pag. 16	La vida	Yohara Cespedes	pag. 41
La primera vegada	Judit Diéguez	pag. 17	WC	Anna Polo	pag. 41
Fin de una etapa	Jennifer Camacho		Lectura de atardecer	Victor Borrego	pag. 42
	Anais Rodríguez	pag. 18	Cosas del amor	Carlos Fernández	pag. 42
Experiències i descobriments	Victor Borrego	pag. 18	Dos visiones sobre el Guernika	3er. d'ESO	pag. 43
Siguem companys	Javier Prieto	pag. 19	Enriqueta, la meva millor amiga	Irene Gámez	pag. 44
Sant Jordi a l'aula d'acollida		pag. 20	Te esperaré	Irene Gámez	pag. 45
La Boda de los Gitanos	María Fajardo	pag. 23	Sant Jordi 2005. Guanyadors.		pag. 47
El Chico	Soledad Bordagua	pag. 24	Conclusiones d'un granet d'arena	Irene Gámez	pag. 48
La Silla eléctrica sin electricidad	Cristian Cueto	pag. 25	La mirada de la sierra	Jaime Izquierdo	pag. 48
L'anorèxia	Mónica Terrón	pag. 26	Camila Lopilato	Carlota Vicente	pag. 50
No solo los perros lamen	Raúl Fernández	pag. 27	Los superhéroes	Javier Jorgoso	pag. 52
Les llàgrimes de l'Alí	Safae Zrini	pag. 28	El Cargol	Gabriel Espejo	pag. 54
La liebre y el cazador	Kevin Cañadas	pag. 29	Amor Azul	Justo Heredia	pag. 54
La Princesa de la Lluna	Yajú Zhang	pag. 30	T'enyoro	Sarai Millán	pag. 54
La reina Anahit	Taron Hamkhiyan	pag. 31	Lo siento	Irene Gámez	pag. 54

Han col·laborat en aquesta revista: Abul Uzala, Agustí Puig, Albert Guerra, Alexis Andrés, Alumnes de 3er. d'ESO del CRV «Vivir la literatura», Amna, Anais Rodríguez, Anna Polo, Carlos Fernández, Carlota Vicente, Cristian Cueto, Cristian Olivencia, Daman Deep, Denisse Rosero, Francisco Hernández, Franzesk Xavier Garzía, Gabriel Espejo, Gurpreet Kaur, Ikram El Barazi, Irene Gámez, Jacinto Iruela, Jaime Izquierdo, Javier Jorgoso, Javier Prieto, Jennifer Camacho, Juan José Ruiz, Judit Diéguez, Justo Heredia, Kevin Cañadas, Mari Carmen Ortiz, María Fajardo, Maria Nieto, Maria Vilchez, Miao, Rong Rong i Xiaojing, Mila Cutillas, Miriam Lorenzo, Mónica Terrón, Muhammad Bilal, Pat Mateo, Pedro López, Pedro Pablo Trigueros, Pei Pei Chen, Raúl Fernández, Rifat Sultana, Safae Zrini, Samuel Campillo, Sarai Millán, Selena Gutiérrez, Siham El Khamal, Sílvia Fernández, Soledad Bordagua, Tània Llamuca, Taron Hamkhiyan, Usman Alí, Victor Borrego, Víctor González, Xiao Feng, Xiao Miao, Xiaobin, Yajú Zhang, Yajú Zhang, Yi Zhang, Yohara Cespedes, ZheHua Mao, Zhu Wen Da.

Edició i maquetació: Agustí Puig i Masip

En primer lloc, volem donar les gràcies al professor de castellà Agustí Puig per haver recordat l'A.M.P.A a l'hora de participar en aquesta revista escolar. Volem agrair l'oportunitat de poder expressar la nostra opinió.

Volem aprofitar l'ocasió per dir als professors i a les professores del centre que ens agradaria poder contar amb la seva col·laboració per tal que ens ajudessin a motivar els nois i les noies del centre a participar en les diferents activitats extraescolars que organitzem. Pensem que això seria bo per al centre i per als alumnes, que al final és el que tots volem: que el centre funcioni. Per assolir aquest objectiu heu de saber que podeu contar amb l'A.M.P.A per tot allò que sigui necessari.

Com a mares, les nostres pors i inquietuds són moltes, però aprofitant que ens expressem des de la revista de l'institut, direm que una qüestió que ens preocupa força és el canvi de primària a secundària. Considerem que els nostres fills i filles encara són petits i que el canvi és una mica brusca. Això tant pel que fa al pla d'estudis, al canvi d'horaris, les noves normes del centre i el canvi d'aules. Esperem que amb el compromís i el treball de tothom aquestes pors s'esvaeixin i el temps dels nostres fills a l'institut sigui molt profitós.

La Mari Carmen Ortiz és membre de l'AMPA del nostre institut. En nom dels pares i mares que en formen part, ens ha volgut fer arribar un petit missatge.

SALUTACIÓ

Volem, en primer lloc, agrair l'esforç a tots aquells i aquelles que han participat en l'elaboració d'aquestes pàgines. També a aquells i aquelles que dediqueu una mica del vostre temps a llegir-la.

Que els uns escriguin i els altres llegeixin fa que existeixi comunicació i això és el que dóna sentit al treball fet.

Aquesta és una publicació oberta a tot hom, tot hom ha estat convidat a participar-hi i, de fet, hem rebut col·laboracions de tots els sectors de la comunitat educativa.

Tot editant la revista ens hem adonat que representa prou bé la realitat del nostre centre. Hi podreu llegir molts textos de temàtiques diverses, rebreu informació d'arreu del món gràcies als alumnes que provenen de lluny i coneixereu les inquietuds de persones d'un ventall d'edats ben ampli. Esperem que la disfruteu.

... i els nens fan la seva particular interpretació del perillós oest americà.

...i després de 4 cursos d'ESO els nens ja raonen així...

A la Mila Cutillas la podeu trobar sempre al peu del canó a secretaria. Llegint unes tires còmiques del Quino se'n va recordar dels nois i noies que veu passar a diari pels passadissos de l'institut.

LA MEDIACIÓ ENTRE IGUALS

Fragments d'un diari...

Diumenge tarda: No sé perquè estic tan nerviosa... avui he passat tot el dia dins la meua habitació i només he sortit a l'hora de dinar. He ajudat la meua mare a parar taula i m'ha recordat que aquesta tarda tenien previst anar a veure una pel·lícula i m'ha preguntat si els volia acompanyar. Li he dit que no, que tenia molts deures per a acabar (mentida) i que em quedaria en casa tota la tarda. Quan m'he quedat sola he sortit a mirar la televisió, però la veritat és que m'avorria molt, molt, molt. Finalment he decidit escriure una mica en el meu diari i mirar de trobar sentit a tot el que m'està passant, no estic bé, la meua relació amb les amigues va malament, sembla que m'eviten, i el pitjor de tot són els comentaris que segons la Isabel van dient de mi i escampant per tot l'institut. Cada dia odio més anar a l'institut i quan s'acaba el cap de setmana, com avui, i s'acosta dilluns, començo a tremolar. Demà tornem-hi a ser, sembla que ja ho estic veient... Sortiré de casa i esperaré la Isabel que és l'única amiga que tinc i és la que em va informant de totes les coses odioses que la Laia va dient de mi. Arribarem a l'institut i si procurem retardar-nos una mica ens estalviarem trobar-nos amb el grup de la Laia a l'entrada. Han fet pinya. A la Isabel la toleren perquè el seu germà és el Dídac i la Laia li va al darrera. Però el Dídac em sembla que passa de tot i aquí està el problema, perquè ella pensa que és per culpa meua... A mi tampoc em fa cas, però algunes vegades sortim junts de l'institut i, amb la Isabel, anem una estona caminant en la mateixa direcció fins que arribo a casa. I ella es deu pensar que estem sortint o alguna cosa per l'estil. El cas és que està rabiosa contra mi i procura fer-me tot el mal que pot. I després té a tota aquella colla de tontes que li van

darrera i que fan tot el que ella diu, fins i tot la imiten en la manera de vestir. En fi, he de resistir i procurar passar de tot i no fer cas dels comentaris que fan darrera meu.

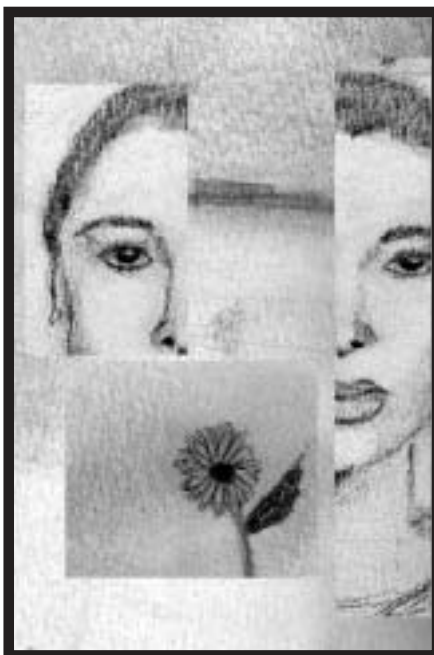
Dimarts: Avui, fatal, el dia ha anat fatal. La Isabel m'ha fet arribar els comentaris que va dient de mi la Laia i he sentit ganas d'encarar-me amb ella d'una vegada. Però que s'ha pensat? Ara està dient que com que el Dídac no em fa cas que prefereixo lligar-me al Toni... Déu meu, però si el Toni és el pobret desgraciat de la classe i ara només faltaria que aquest es pensi també que és veritat aquesta mentida i comencé a anar-me al darrera. Aquesta tia fa tot el que pot per a amargar-me la vida.

Dimecres A l'hora de natus he obert el llibre per la pàgina que tocava i m'he trobat un paper que deia: «Laura, t'estimo, vols sortir amb mi?

Signat: Toni.» He sentit ganas de plorar. El pitjor de tot és que tota la classe m'estava mirant, perquè totes sabien que aquell paper estava allà i segur que no havia estat el Toni qui l'havia escrit. La lletra estava escrita de forma que no es podia identificar l'autor, però em jugo la vida que ha estat la Laia o alguna del seu grup que ho ha fet per ordre seva, evidentment. I ho han fet quan he sortit al passadís després de la classe de mates i tenia el llibre de natus ja preparat sobre la taula. Si algú encara no ha entès la humiliació diré que el Toni és el tio més brut, lleig i desastrós de tot l'institut. Fa

El Pedro López és «profe» de música de i també coordinador pedagògic. Li agradaria que els conflictes no existissin; però com que sí que n'hi ha i ell és un home pràctic, pensa que cal buscar solucions.

pudor, perquè no es dutxa i no para mai quiet, a més a més quequeja i quan parla a classe sempre far riure amb aquella veu de piulet que té... és una mica el pària de la classe i la resta de nois el tenen marginat. Sempre hi ha problemes per aquest motiu ja que en un moment o un altre, algú li fa una broma pesada i el tio es rebota, es posa agressiu i com que és tant petit les seves amenaces fan riure. Doncs bé aquest és el personatge que segons elles em va darrera i del que segons elles jo estic enamorada...

Dijous: Avui a l'hora de tutoria, la professora ens ha explicat que a l'institut es posarà en marxa un projecte nou. Es tracta, segons el que he entès, de crear un servei de mediació entre persones que tinguin un conflicte. Mentre la professora anava explicant com funciona i quins beneficis pot tenir i tot això, jo estava pensant si em serviria per a trobar una solució al meu problema. Perquè tinc un problema i és que no sé com defensar-me de totes les seves bromes i comentaris malintencionats i malgrat que moltes vegades he estat a punt de saltar i plantar cara, sempre m'ha frenat la por a que després sigui pitjor. Perquè si ara, sense donar motius, actuen així, després potser pensaran que sí que els tenen per a justificar les seves accions. I no sé com fer-ho.

Divendres Avui a la sortida de l'institut hi havia uns cartells que anunciaven allò de la mediació que la tutora ens havia explicat. Sobre el petit mostrador de la finestra de secretaria hi havia tríptics sobre aquest tema, suposo que amb la intenció que la gent els pogués agafar i jo n'he agafat un per saber de què va. Pot ser sigui un camí per a intentar solucionar tot aquest mal rotllo. He vist que l'única cosa que he de fer és demanar aquest servei a través d'alguna de les persones mediadores que apareixen en aquest document. Dona confiança veure noms d'alumnes juntament amb professors. Els professors que apareixen em cauen bé i penso que podrien fer alguna cosa per mi. Aquest cap de setmana m'ho rumiaré i si em decideixo, dilluns parlo amb la meva tutora, que també és una de les mediadores, i li explico

La mediació...

La Laura va parlar aquell dilluns amb la seva tutora i li va explicar el problema que tenia amb la Laia i el seu grup. La tutora va veure que podria ser un problema de fàcil solució si totes dues parts estaven disposades a parlar. De

totes formes ella no seria la mediadora ja que veia més convenient que fos una altra persona que no tingués una relació tan directa amb el grup. El que sí que va fer va ser parlar amb la Laia i explicar-li que hi havia una persona que se sentia malament com a conseqüència de la seva actitud i el seu comportament i que aquesta persona havia demanat el servei de mediació i ara només calia saber si ella estava disposada també a seure i parlar. Malgrat que en un principi no ho va veure clar, va canviar d'actitud quan la tutora va deixar clar que no es derivaria cap sanció ni es buscaria cap culpable, senzillament s'havia de superar una situació que es venia donant des de feia temps i que havia creat un mal rotllo a la classe i que s'havia de trobar la millor solució per a tots. Va dir que sí, que estava disposada a participar.

Finalment els mediadors van ser un noi de batxillerat juntament amb una professora del centre.

Primera sessió. Tant la Laia com la Laura van estar tranquil·les. Els mediadors van fer un petit resum de la situació en base al que cadascuna de les parts havia comentat per separat i ara es tractava de que parlessin entre elles, cara a cara, amb respecte i dient perquè actuaven de la manera que ho feien. La Laia va reconèixer clarament que feia moltes coses per a molestar expressament a la Laura. Quan se li va preguntar per quin motiu, ella va dir que també li arribaven comentaris i coses que la Laura anava dient d'elles. I concretament des del dia que li va veure una foto dedicada del Dídac que ella anava exhibint com si fos un trofeu. En aquell moment es va sentir ferida i pensava que tota la culpa era de la Laura que s'havia comportat d'una manera impròpia i sense tenir en compte els seus sentiments. La Laura va reconèixer que el Dídac li havia regalat aquella

foto, que ella no li havia demanat i que mai havien arribat sortir tal i com es pensava la Laia. Finalment la Laia va comentar que ara ja no tenia interès en el Dídac però havia continuat tenint aquell comportament contra la Laura per què d'alguna manera es volia venjar.

Segona sessió. Amb la situació més clara per part de les dues, la Laia va reconèixer que va ser ella la que va posar la nota al llibre de natus per a avergonyir-la davant de la classe. Ara creu que va ser una cosa molt forta i que ara veu clar tot el mal que va fer, per una banda a la Laura, i per altra banda al Toni que no tenia res a veure amb tota aquella història que hi havia entre elles. Com que les noies que formaven part del grup de la Laia també participaven d'una forma més u menys directa en aquella relació es va considerar que podria ser bo per acabar de superar totes les diferències que participessin en la següent sessió de mediació i entressin també en aquest joc. Si elles canviaven també d'actitud respecte a la Laura pot ser ajudarien molt a que tots els problemes se solucionessin. Ja tenien guanyades les dues parts ara només faltava la resta del grup.

Tercera sessió. En aquesta sessió hi havien de participar les noies del grup de la Laia. La Laura va insistir que hi fos també la seva amiga Isabel ja que podria ajudar. Finalment es va fer la reunió i quan tot semblava que anava pel bon camí, a la Cris, del grup de la Laia, se li va passar pel cap dir que la Laura havia de reconèixer que era ella la que havia iniciat els problemes per què va ser ella la que es va distanciar i va deixar de dirigir-los la paraula. Tots van posar una mica cara de sorpresa perquè aquell comentari venia a ser un pas enrere respecte de tot el que s'havia guanyat. La Laura va dir immediatament que ella no estava disposada a reconèixer això perquè tal cosa no era certa sinó més aviat al contrari, que van ser elles la que li van fer el buit i van formar un grup apart i a partir d'aquí van començar a ficar-se amb ella. Semblava que tot tornava a estar com al principi. No era aquest el camí. El noi

de batxillerat que feia de mediador va intervenir amb el següent comentari: «Mireu, ara mateix hem donat un pas enrere respecte a tot el que s'havia avançat fins ara. I això ha passat, perquè hem perdut de vista una de les coses més importants que s'ha de tenir en compte quan es fa una mediació i és que no hem de buscar cap culpable de res. I no hem de mirar enrera per descobrir qui ha començat primer. La situació és aquesta, no ens agrada, i hem de decidir que podem fer per a que millori d'ara en endavant. Ara deixarem el tema aquí. Reflexionareu sobre el que us acabo de dir i a la propera sessió, que serà l'última només direm què és el que cadascú farà a partir d'ara per a solucionar el problema. D'acord?»

Última sessió. En aquesta última sessió va cridar l'atenció l'ambient tan relaxat que es respirava entre elles. Abans d'entrar a la sala havien estat una estona esperant a que arribés un dels mediadors i havien estat fent broma com si res. En el moment de començar, la professora que feia de mediatra va fer un comentari sobre aquest punt i que semblava que entre elles mai havia passat res. La Cris, la noia que havia fet aquell comentari la sessió anterior, va dir que havia pensat sobre el tema i que realment havia entès que ja no era important saber qui havia o no havia començat. Ella, per part seva, se sentia com si no hagués passat res i que ja no veia a la Laura com la seva enemiga. Una per una, totes elles van anar dient comentaris semblants i tot eren somriures i cares alegres. La Laia també va ser molt emotiva i va dir que moltes vegades havia fet mal sense adornar-se i que havia entès que la Laura ho passés malament per culpa seva. També se sentia amb ganes de col·laborar per a que es respirés un nou ambient entre elles. La Laia se sentia molt contenta i ens va llegir alguns dels fragments del seu diari, quan estava tan desesperada i no sabia que fer. Ara tot això ja quedava molt enrera.

Finalment totes plegades van sortir força contentes i satisfetes del que entre totes havien aconseguit.

Sowing Seeds / Plantem llavors

Teachers of foreign languages usually complain about the limited possibilities of exposing their pupils to the targeted language. Students usually have to practise the new language doing role-plays with their peers and this is hardly motivating for them since they find it much easier to switch to their mother tongue as soon as the teacher moves a step away.

When we learnt that a group of students from a Swedish high school were coming to Barcelona on a school trip and were very interested in visiting a school in the area, we thought that it would be an invaluable opportunity for our students. They would not only have the chance to use their English in «real life» but they would also meet youngsters from a different country and build up new bonds.

The first group of students from the Nyköping's Enskilda Gymnasium visited us in November and the experience was so satisfying on both sides that we had a second group in March. The encounter lasted for just a few hours but the teachers involved are glad to have broken new ground. Now it's up to them to care for the growing seed.

Els professors d'idiomes ens solem queixar de les poques oportunitats de posar els nostres alumnes en contacte amb la llengua que han d'aprendre. Els estudiants han de practicar la nova llengua fent «role-plays» amb els seus companys i això és molt poc motivador ja que els resulta molt més fàcil canviar a la llengua materna tan bon punt el professor s'allunya.

Quan varem saber que un grup d'estudiants d'un institut suec venien de viatge a Barcelona i voldrien visitar un institut d'aquí, vam pensar que seria una oportunitat inestimable per als nostres alumnes. No tan sols tindrien l'ocasió d'emprar l'anglès en «situació real» sinó que també coneixerien joves d'un país diferent i podrien establir nous lligams.

La Pat Mateo és profe d'anglès del nostre institut. A més i a més, també n'és la cap d'estudis. Des de fa alguns cursos participa en l'organització d'una trobada amb els alumnes del «Nyköpings Enskilda Gymnasium» de Suècia. Es proporciona així als nostres alumnes l'oportunitat de practicar Anglès amb aquests nois i noies.

El primer grup d'alumnes del Nyköping's Enskilda Gymnasium ens va visitar durant el mes de novembre i l'experiència va resultar tan satisfactòria per a ambdues parts que al març vam rebre un segon grup. Les trobades només van durar unes poques hores però els professors implicats estem encantats d'haver obert camí. Ara els toca a ells de vetllar per a que creixi la llavor.

EN CORBACHO I JO

Hi ha qui diu que no som importants pel que fem o aconseguim sinó per la gent que coneixem. Si això és cert, puc considerar-me una persona important. Quan era petit, al segle passat, compartia el meu temps al col·legi amb un noi que amb el temps va esdevenir un dels showman més importants d'Espanya. Un home que ha aconseguit, de moment perquè encara és viu i ben viu, els més prestigiosos guardons que es concedeixen a la seva professió. Un home del que penses: «m'agradaria ser com ell, però amb més cabell». Un home excepcional. No cal que la Patiño ni la Karmele, ni el cridaner Mariñas m'insisteixin més, ho he de dir i ho dic ben fort: **JO VAIG ANAR A CLASSE AMB EL JOSE CORBACHO !!!!!**.

És increïble, oi? De ben segur que ningú ho diria de mi. No se'm nota gens. Ara, que a la que puc, mentre poso cara d'interessant, ho dic: «saps que jo conec al Corbacho?». I no d'un any o dos, no. Des de quart de primària fins a 2on d'E.S.O. (abans es deia vuitè).

És més, vaig compartir interminables curses de bolis. Ens vam fer un circuit en un paper quadriculat tamany foli. Un paper que ara trobarieu vulgar però que al segle passat era un símbol d'estatus. No tothom en tenia d'aquest paper, ni la carpeta de setze anelles. Això era com si ara tinguessis un mòbil de cinquena generació amb connexió ultrarràpida a Internet, GPS, etc, etc. Era «lo más».

Així i tot, vàrem sacrificar un d'aquells valuosos papers i el Corbacho va fer durant uns tres dies, entre classe i classe, un circuit tan complex, que si el recorregué el Fernando Alonso segur que acabaria «echando las papas». El Corbacho, l'Edu, el Toni i qui escriu vàrem dedicar dos setmanes de la nostra infantesa a acabar aquell endimoniat circuit. Érem quatre perquè en aquells temps, quatre eren les tintes que coneixíem. No havia arribat encara l'explosió de color que hi ha ara: bolis de gel, purpurina, fluorescents, amb gust de maduixa, visibles a la llum ultraviolada, etc.. Però, tot i la nostra pobresa tecnològica, ens ho passàvem d'allò més bé.

En aquells temps només algun dels que ara coneixem com a «caçatalents» hauria vist en aquell noi morenet i amb força cabells l'estrella mediàtica que és ara. Com que al barri on vivíem no n'hi havia molts de caçatalents (més aviat cap), i sí molta

enveja, les actuacions (performances) del Corbacho eren qualificades com ruqueries, xorrades i d'altres qualificatius impropis d'una revista escolar. Però ja es veia que aquell nen estava fet d'una altra pasta. I compte!, que fes coses estranyes no volia dir que la resta de la seva vida fos estranya. Més aviat era un exemple per a la resta de companys, entre els qual m'incloc. No només sabia divertir-se i divertir-nos sinó que era un bon estudiant. Perquè per fer riure s'ha de ser molt llest. No tothom podem fer de pallasos (tot i que ho intentem massa sovint).

Bé, acabat el que ara es diu segon d'E.S.O., els nostres camins es varen separar. Cadascú va anar a caure a un institut diferent. Tot i així, manteníem un cert contacte. Així em vaig assabentar que havia muntat una companya amateur de teatre anomenada «La Compañia Sgratta» amb la qual va començar a recollir els seus primers èxits a la Plaça Espanyola de L'Hospitalet, el Centre Cívic de la Torrassa, etc. Llocs aquests que no sé com encara avui dia, no són tan famosos com el bareto aquell anomenat «The Cave» on vàrem començar Els Beatles (cerqueu al Google per veure qui són aquests païos).

De la seva poderosa capacitat de generar espectacle i fer-lo absolutament viu, només em cal dir-vos una anècdota: el Corbacho va muntar una funció interactiva amb el públic a la qual simulava un segrest de tots els assistents. Era tan real que un veí del Centre on

es representava va trucar a la policia i, de sobte, ens vàrem trobar rodejats per vuit «zetas» (així s'anomenàvem els cotxes dels mossos al segle passat).

En resum, que hem sento molt orgullós d'haver vist coses més increïbles que el Nexus-5 de Blade Runner. No he vist enlluernar els raigs C a la Porta de Tanhausser, però sí el Big Bang de l'estrella Corbacho. I com deia el mutant de la pel·lícula, ara puc dormir en pau.

El Pedro Pablo Estrada dona classes de tecnologia al nostre institut. A banda de la seva feina, ha tingut una vida apassionant. Un dels moments culminants de la mateixa ha estat compartir la seva infantesa i part de l'adolescència amb el Jose Corbacho.

FINAL DE CURS '05 A ITÀLIA

L' aventura a Itàlia va començar el dia 4 de maig del 2005 a las 3'15 h de la matinada a l'institut Pau Casals. Allí ens va recollir un autocar que ens conduiria fins l'aeroport des d'on més tard volaríem fins a Pisa. Quan vam arribar a territori italià vam anar directament fins el centre de la ciutat de Pisa i vam poder observar uns dels més famosos monuments d'Itàlia: la torre inclinada, el Baptisteri i Duomo el qual vam poder visitar.

Després de menjar, vam visitar la ciutat emmurallada, Lucca, y la seva catedral. Més tard ens vam dirigir fins l'Hotel Picadilly on ens vam netejar, dinar i seguidament vam anar a passejar per la ciutat.

Al matí següent, ens van transportar fins Florència. Allí vam visitar el Baptisteri i la catedral. Al migdia, vam visitar el Ponte Vecchio, la Piazza de la Signiora i vam poder entrar a la Galleria dell'Accademia on vam poder veure al famós David de Miquel Àngel. A última hora de la tarda, vam tornar a l'hotel i després vam dinar i ens en vam anar a una discoteca.

El Jacinto Iruela Vázquez fa 1er. de Batxillerat. El curs passat, amb els seus companys i companyes, va anar a Itàlia d'excursió de final de curs. Aquesta experiència és la que ens explica en el seu escrit.

paret amb el nom de la persona que més estimes. Diuen que fins que la papereta no caigui, aquestes persones no se separaran, una bonica història.

Cap a la tarda, vam agafar l'autocar per anar a l'aeroport de Milà on un avió ens portaria de tornada cap a Badalona

Al dia següent, vam anar cap a Siena, vam poder veure la catedral i el Campanile de la ciutat i després vam poder gaudir del munt de carrers de Siena.

La matinada següent vam anar a Venècia i per això vam tenir que anar en vaporetto, és a dir, en un petit vaixell. El primer que vam veure va ser el pont dels sospirs, seguidament vam anar cap a la Basílica de San Marc on vam tenir que passar per la gran Piazza de Sant Marc i també pel Campanile. Després de dinar, vam agafar un vaporetto per navegar per la part més bonica de Venècia, és a dir, el Canal Grande. A la nit vam anar a una altra discoteca, però només la meitat del grup ja que l'altra va optar per anar a passejar.

Al següent dia, vam anar a Verona i vam veure el balcó de Romeu i Julieta, on vam poder enganxar una papereta amb un xiclet a la

DE LA XINA A BADALONA

El ZheHua Mao té 16 anys. Fa 2on. d'ESO i assisteix també a l'aula d'acollida. Prové de la Xina i ens ha volgut explicar com va anar la seva arribada i integració al nostre país.

Hola! Em dic ZeHua Mao, tinc 16anys, i sóc de la Xina, però ara amb la meva família vivim a Espanya, i jo estudio en un institut públic.

Fa dos anys, en agost, feia molta calor, el meu pare, la meva germana, i jo preparàvem canvi de residència a Espanya. En aquell temps, la meva mare ja vivia a Espanya feia tres anys. En la tarda del 14 d'agost, nosaltres i el meu oncle portàvem les maletes en taxi, vam arribar a l'estació d'autobús, després vam canviar a un autobús gran, i vam anar a l'aeroport de ShanHai. Aquella vegada era la primera que agafava l'avió, el cel era molt maco. Així, nosaltres arribàvem a París, més tard, vam agafar l'avió per anar a Espanya, vam passar les muntanyes, els camps, i el mar, més tard, jo vaig veure la platja per primera vegada a la meva vida. Nosaltres vam perdre les nostres maletes, i a l'aeroport no sabien on estaven.

Nosaltres sortim de l'aeroport, amb la meva mare en el taxi del meu oncle tornem a casa, la mare ens porta a la botiga a comprar algunes coses per menjar. Aquella

nit jo estava molt cansat i vaig anar dormir molt aviat. A la matinada, em llevava a les cinc i mitja, i les altres persones estaven totes dormint. Jo vaig sortir de casa, al carrer ja hi havien molts cotxes. Aquí els edificis no són grans, els carrers no són amples, hi ha molts bars a cada carrer,

també hi ha moltes places i parcs.

Alguns dies després, el meu pare va començar a buscar treball, el pare a la Xina era paleta. Un dia, la meva tia em va portar al PAU CASALS. A mi m'agrada estudiar aquí, perquè els professors són simpàtics i divertits. L'aula d'acollida és molt gran, els alumnes són de països diferents. Els xinesos són més que d'altres països. A mi m'agrada molt estudiar i parlar català i castellà.

Ara, jo visc a Badalona, la meva casa és a la segona planta, hi ha tres habitacions, una cuina, una sala, i un lavabo, l'aire és fresc. La meva mare fa roba, i el meu pare treballa de paleta, jo i la meva germana estem estudiant, nosaltres som feliços a Badalona.

QUAN VAIG ARRIBAR A BADALONA

En el año 2001 vine a España, un país totalmente desconocido para mí, una niña que entonces tenía 9 años. Cuando llegué, vino mi madre a recogerme al aeropuerto. Unos días después mi madre llamó a una traductora para que nos ayudara a matricularme en el colegio. A cambio le tuvimos que pagar 30 € por cada hora. ¡Cobraba tanto dinero y encima le teníamos que dar las gracias porque en aquel tiempo muy pocas personas sabían hablar a la vez catalán o castellano y chino a la vez!

Mi primer día de cole lo pase fatal. Todos me miraban como si fuera una extraterrestre. No paraban de decir cosas que no entendía. Algunos se burlaban de mí, otros me buscaban problemas...

En las clases me senté al lado de una chica. En las clases no entendía nada de lo que hablaba el profe, me quedaba en la mesa como si fuera una idiota. Ese primer

día, al salir del cole, me fui a casa llorando, porque en China tenía muchas amigas, jugaba con todo en mundo, en las clases era una de las que sacaba las mejores notas... pero todo esto había cambiado de repente, no podía soportarlo...

Al final decidí esforzarme mucho en aprender el catalán y el castellano, dos idiomas totalmente diferentes al mío. Ahora que sé hablar estos dos idiomas siempre quiero ayudar a los extranjeros que no saben hablar en catalán o en castellano.

La Yajú Zhang és una noia xinesa que fa 1er. d'ESO.

El Xinès és un idioma molt diferent del nostre. A ella li ha costat molt d'esforç d'aprendre'l. Ara que ja el parla bé, sempre que pot, intenta ajudar altres persones a aprendre'l.

La Siham El Khamal és una noia que ve del Marroc. Té disset anys i fa tercer d'ESO. Fa una mica més de tres anys que viu a Badalona. Se li fa difícil adaptar-se ja que troba a faltar el seu país, la seva família i les seves amistats.

LA VIDA AL MARROC

Jo em dic Siham tinc 17 anys i sóc del Marroc. Vaig arribar a Catalunya el mes de desembre de 2002. Vaig arribar amb vaixell i després amb el cotxe i vaig trigar moltes hores per arribar a Catalunya. Quan feia una setmana que estava aquí estava molt trista, perquè enyorava el meu país. No tenia amics, no parlava català ni castellà, em trobava molt sola. Ara jo estudio a l'institut Pau Casals, tinc molts professors molt simpàtics però a mi no m'agrada estudiar aquí perquè jo no entenc moltes coses. Al Marroc nosaltres feiem moltes coses molt diferents: per exemple aquí no podem fer les festes tradicionals del Marroc (la festa del xai, el ramadà...) de la mateixa manera. Jo no puc estar aquí més, sempre parlo amb el meu pare per tornar al Marroc però ell no vol tornar. Jo sense dubte vull tornar al Marroc. Catalunya també m'agrada però jo no puc fer la meua vida aquí per això ara vull tornar al meu país per veure la meua família. A Catalunya es viu millor que al Marroc per moltes coses: la primera cosa és que a Catalunya pots viure la teua vida bè per exemple aquí hi ha molt de treball, els sous també són molt alts. Al Marroc és molt diferent no tens recursos, es treballa moltes hores i els sous són molt baixos. Per això les persones venen aquí per treballar. Moltes persones viatgen a Catalunya per viure millor i moltes d'elles arrisquen la seva vida en el viatge.

L'ESFORÇ PER UN SOMNI

La meva aventura com a patinadora va començar fa ja deu anys, jo tan sols en tenia set i em cridava l'atenció un grups de nois i noies que feien patinatge. Sense saber res del tema em vaig apuntar. Allà vaig conèixer a moltes persones que m'han acompanyat en el meu viatge. Durant els anys que vaig estar allà vaig aprendre el significat de la paraula esforç i dedicació per una vocació.

Pel que fa al patinatge i des d'un punt de vista tècnic, el més important es la posició del cos, has de saber portar el braços coordinats amb el cos. Comences amb moviments molt bàsics com són patinar bé cap a davant saber frenar i fer algunes figures com ara: la puntada de la lluna, l'àngel o l'àguila. Després has d'aprendre a patinar cap endarrera i a continuació fer salts simples (de mitja o una volta a l'aire) i els salts dobles de dos voltes o més. Més tard les virolles de com a mínim 3 voltes amb dos peus i després amb un de sol. He de dir que per aconseguir tot això fan falta moltes hores de treball, durant alguns anys, i moltes vegades tens ganes d'abandonar-ho tot. En el meu cas, tenia la meva professora que em va ensenyar que a vegades las coses que t'agraden si vols fer-les bé, necessiten molt d'esforç. Malgrat que aquesta professora em cridava molt i era molt dura amb mi, no tan sols ha aconseguit que sigui una patinadora sinó que també m'ha fet créixer

impressionant. És increïble com em sento quan patino.

Ara ja tinc 17 anys i tinc els meus propis alumnes. A arribat l'hora de ensenyar a altres persones el significat de l'esport artístic. No tan sols fer que sàpiguen patinar sinó també influir en la seva educació. Uns trenta nens i nenes que estan al meu càrrec, que confien en mi, que m'admiren, em respecten; i el més important, em diuen professora. Em sento orgullosa de mi mateixa perquè he passat ser una noia normal amb els seus problemes a, en tan poc temps, ser una adolescent que estudia, treballa fent el que més li agrada, i que té la responsabilitat de tenir nens al seu càrrec. Tan sols espero arribar a ser tan bona professora com ho era la meva. Gràcies a ella i al meu esforç he fet el meu somni realitat

La Silvia Fernández fa 1er. de Batxillerat al nostre institut. Fora d'hores de classe treballa i disfruta fent de professora de patinatge artístic i practicant aquest esport.

com a persona. Per a mi la paraula patinatge significa una expressió rítmica dels meus sentiments, quant patino no sóc la mateixa, m'allibero del món extern. Quan més gaudeixo d'aquest esport és a final del curs, quant la gent m'aplaudeix per la meva exhibició, és una sensació única. La música de fons, els mallots brillant per les «lentejuelas» i la coordinació amb les meves companyes i companys fan que aquell moment sigui

ART SUB-URBANA

El graffiti és un art com totes les demés. Va començar als barris marginals d'Estats Units, i es va vincular ràpidament amb els rapers.

D'entrada es tractava d'intentar fer lletres amb estil propi i personalitzat, de la manera més estranya possible. Al poc, uns rapers negres van propagar aquest art a Espanya. Fa relativament poc temps que va esdevenir una moda.

Ara per ara, el graffiti és utilitzat per a moltes finalitats: reivindicacions polítiques, missatges a persones conegudes (d'aquestes n'he vist uns quants, com: «Buenos días abuelo»), molestar a algú, o senzillament pintar les parets de casa teva mitjançant l'utilització d'un sprai (la qual cosa em fa molta ràbia, per alguna cosa es van inventar els pinzells gruixuts, no...?).

Pensareu que el graffiti és una ruqueria, que no serveix de res, només que per malgastar diners i temps, però des del punt de vista artístic, el graffiti pròpiament dit és una bona manera d'expressar les teves emocions. Segons el teu estat d'ànim, sortiran unes lletres més torçades que unes altres.

Pel que fa a la gent d'avui en dia que veu el graffiti com un crim, cal fer-los recordar que el graffiti és aquell art tan bonic que omple de color la nostra ciutat i la fa menys aborrida i una mica menys grisa. Per a tota aquesta gent, només hi ha una paraula molt col·loquial que els defineix a la perfecció: **IGNORANTS**.

El Franzesk Xavier Garzia, a més i a més de dur cresta, estudia 4art d'ESO als nostre institut. També li agrada el graffiti i precisament d'aquest tema és que ens parla.

VIDEOJOCOS: DIVERSIÓ DIGITAL

Vista lateral de la Nintendo Revolution.

Vista frontal dels comandaments

UNA CONSOLA

Nintendo és una empresa amb més de 100 anys d'experiència en el món del joc en general i, des de no en fa tants, dels videojocs i vol aprofitar aquesta experiència per canviar el món de les consoles amb una consola totalment nova. Nintendo Revolution és el nom donat a la nova consola que representarà a Nintendo en aquest mercat. Nintendo Revolution és totalment nova i no té res a veure amb el que actualment entenem per consola. Nintendo Revolution no farà servir els típics comandaments de molts botons que resulten un caos. Utilitzarà un comandament que detectarà els moviments que facis amb la mà. Per exemple en un joc de tennis només caldria moure la mà com si tinguéssim una raqueta, simple, veritat?.

Nintendo vol apropar el jocs a totes les edats i fer-los fàcils d'usar a totes les persones. Ja no haurem de recordar els botons que hem d'usar per a aquests videojocs sinó que amb un instintiu moviment de mà, ja n'hi haurà prou per jugar.

El Juan José Ruiz és alumne de 1er. de batxillerat. És un noi força generós ja que presta els seus videojocs i no es queixa «massa» quan es triga una mica més del compte en retornar-los-hi.

«THE LEGEND OF ZELDA» LA MILLOR SAGA DEL MERCAT.

«The Legend of Zelda: Ocarina of Time» és considerat el millor videojoc de la història des de 1998 que va sortir al mercat per primera vegada sempre ha quedat primer als diferents «rankings» de videojocs que existeixen. «Ocarina of Time» és un joc de rol i d'aventures. El joc és una continuació d'altres jocs de la saga «Zelda» que encara continua. Comença amb un nen anomenat «Link» que viu al bosc «Kokiri». «Link» és marginat per no tenir la seva pròpia fada guardiana. Totes les nits té el mateix somni sobre una nena que escapa a cavall d'un castell, perseguida per un home d'aspecte malvat. «Link» ha de presentar-se davant del venerable arbre «Deku» que li donarà una missió per busca a la princesa «Destino». Li assignen «Navi» com a fada guardiana.

No és el primer joc de la saga «Zelda» però si és el primer de la cronologia i això el fa important per «la Leyenda de Zelda».

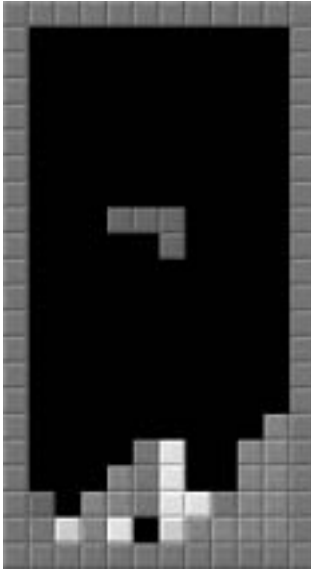

Pantalla inicial de «THE LEGEND OF ZELDA OCARINA OF TIME», una de les millors sagues del mercat.

Instantània d'un moment del joc

UN JOC CLÀSSIC: EL TETRIS

El joc en acció.

El Tetris és possiblement el joc més conegut de la història de la diversió digital. Segur que tothom ha escoltat alguna vegada parlar-ne. Tetris és un joc de trencaclosques inventat al 1985. El joc consisteix en col·locar unes peces amb diferents formes que cauen i el jugador pot fer-les girar però no pot aturar-les. Quan el jugador aconsegueix fer una línia amb les peces aquesta línia s'esborra; totes les peces que estan per sobre d'aquesta línia baixen un nivell baixen un nivell i això fa guanyar punts al jugador. La caiguda de les peces es va accelerant a mesura que avança el joc. Una partida acaba quan no hem estat capaços d'encasellar correctament les peces i aquestes invaeixen tota l'àrea de joc.

Pantalla inicial del Tetris Elements

DIRIGINT TEATRE

Al col·legi Mercè Rodoreda de Badalona es fa un taller de teatre per als alumnes on jo col·laboro tot donant-hi classes. Aquest curs hem preparat la versió teatral del conte «La Caputxeta Vermella». Els alumnes que participen en aquesta representació tenen tots entre set i nou anys. Aquesta activitat, com altres que es fan en aquest col·legi, serveix per a que els alumnes aprenguin, entre altres coses, a treure's la por que tenen de parlar en públic ja que a aquesta edat els nens i nenes tenen sovint força vergonya. A part d'assajar l'obra, també fem els decorats i els mateixos nens fan el seu vestuari. Això els agrada molt.

La veritat és que fer la meva feina amb les nenes és molt fàcil ja que elles estan molt motivades i il·lusionades per fer l'obra que assagem.

L'horari d'assajos és molt reduït, només fem classes els dilluns de 16:30 a 17:30 h. però com ja he dit, les nenes aprenen molt ràpidament. Jo crec que per a tots els nens és bo fer alguna activitat formativa diferent a les classes quan acaba el col·legi.

Realment, ser professora i ensenyar a nens i nenes el

que tu saps és molt gratificant, més encara si els alumnes et fan cas; perquè aquesta n'és una altra!!! Jo he tingut la sort que tots els alumnes que tinc treballen amb atenció ja sigui perquè he aconseguit imposar una disciplina o perquè ells són bons de mena. D'altra banda, també cal tenir paciència i no perdre mai els papers, cal tenir sempre present que són nens i n'hi ha alguns que, algunes vegades, poden ser moguts. Això vol dir que cal tenir molta tranquil·litat i explicar amb molts detalls allò que vols fer.

En definitiva, treballar amb nens és bonic perquè tu ajudes a educar-los i els ensenyes coses noves que com a nens i nenes recordaran sempre! De fet, els nens i les nenes et sorprenden per la quantitat de coses que poden aprendre. No hi ha res més agradable que sentir com un nen et dóna les gràcies.

La Selena Gutiérrez fa 1er. de Batxillerat. En les seves hores lliures dirigeix un grup de teatre amb una colla de nens i nenes.

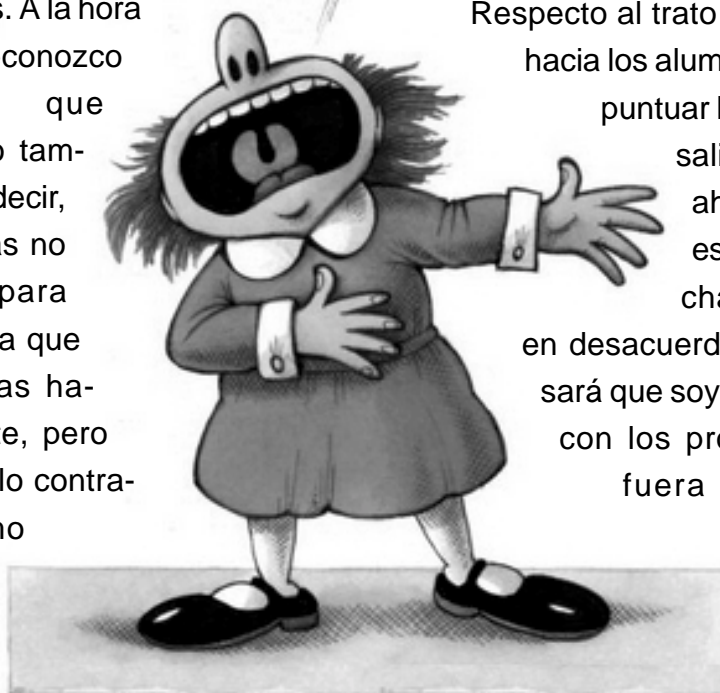

La companyia al complet

Mi experiència en el Pau Casals

La verdad es que en este instituto me ha ido muy bien y espero que siga así. Eso que yo, creía que iba a ser todo lo contrario, no respecto a las notas o al trato de los profesores, sino al comportamiento de los compañeros de cursos superiores hacia mí o hacia otros alumnos «novatos» del instituto. Tenía preocupaciones a causa de lo que podía pasar. Esto se debía a que había escuchado a gente de la calle hablar mal del comportamiento de los alumnos que asistían a este mismo instituto, decían que estos alumnos, casi todos, hacían novatadas a los nuevos compañeros que estudiaban 1º de ESO, que les tiraban huevos a la salida, que les hacían cantar en la hora del recreo y muchísimos rumores más que se iban inventando.

El primer día asistí al instituto muy nerviosa, no me separé de mi grupo de amigas y amigos. A la hora de salir al recreo reconozco que intentaban que cantáramos y esto también a la salida, es decir, que si no cantabas no te dejaban salir para marcharte. Yo creía que esas novatadas las hacían violentamente, pero no, más bien todo lo contrario, lo hacen como una diversión para ellos y para ti.

Pero claro, hay personas a las que no les gusta cantar o que les hagan este tipo de novatadas. Yo soy una de ellas. A mí me preguntaron que si quería cantar, que si yo **quería cantar**, por supuesto dije que no y no me dijeron nada ni me hicieron nada y a la salida lo mismo. Además, si ocurriera

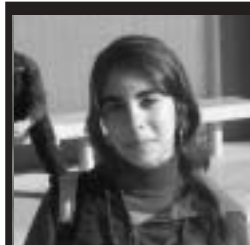
algo violento o importante en este tema, allí están los profesores y muchas veces policías de seguridad. Claro está que estas cosas solo las hacen cuatro o cinco personas, no todos, solo los que no tienen otra cosa que hacer que esas tonterías.

Respecto al trato de los profesores hacia los alumnos, si tuviera que puntuar les daría un sobresaliente. Seguro que ahora mismo quien esté leyendo o escuchando esto estará en desacuerdo conmigo y pensará que soy bastante «pelota» con los profesores, pero si fuera eso, no tendría lógica expresar aquí mi opinión personal.

La Miriam Lorenzo
Quiñones fa 1er.
d'ESO. S'ha adaptat força bé al nostre centre. Quan va arribar el que més temia eren les novatades. Després va veure que no n'hi havia per a tant.

LA PRIMERA VEGADA

La Judit Diéguez fa 1er. d'ESO. El pas de l'ensenyament primari al secundari no és sempre fàcil. Nos companys i companyes, nous profes, noves costums... Això és el que aquesta noia ens explica en el seu article.

Quan vaig entrar a l'institut la primera vegada vaig tenir una sensació nova. Per una part vaig pensar que havia fet un gran canvi: passar de ser la més gran a la més petita. Però això no em preocupava. El que sí em preocupava, era que les coses començarien a ser diferents, difícils, i sabia que a partir d'ara tot anava de debò, i que em calia preparar per poder ser una bona estudiant.

El primer dia de classe, estava una mica insegura, em feia vergonya quan havia de dir alguna cosa davant tota la classe... però passat el temps, em vaig adonar que era una ruqueria preocupar-se per això, com també em vaig adonar de moltes coses més. De la primera cosa que em vaig adonar va ser que no tenia amics. Potser sí que en tenia, però no ho eren tant com per poder explicar-los les meves coses, els meus sentiments, etc. Així que quan vaig començar a tenir problemes, em vaig sentir molt sola, sense amics, amargada per no poder expulsar el que tenia ficat dins meu. Després em van començar a dir que era una «empollona» perquè treia molt bones notes, i llavors vaig baixar de nivell i vaig començar a treure pitjors notes que mai. Amb això vaig aconseguir que m'ho deixessin de dir, però al cap del temps vaig pensar: Perquè he baixat de nivell? Perquè m'he hagut de deixar endur per alguns companys de classe? Perquè no he passat de tot el que m'han dit i he fet com si no existissin? Totes aquestes preguntes i més, em van començar a rondar pel cap. Al final, vaig decidir passar de tot, tornar a esforçar-me i fer-ho el millor possible.

El temps va anar, i jo seguia igual, esforçant-me més, això sí, però no aconseguia portar el ritme d'abans perquè les coses cada vegada eren més difícils, fins el punt que vaig arribar a suspendre una assignatura al primer trimestre, i em va saber molt greu, perquè podria haver-la aprovat. Després, en el segon trimestre, vaig esforçar-me encara més, i vaig conèixer més gent. Vaig començar a treure més bones notes, i vaig poder passar el segon trimestre amb totes aprovades.

Ara ja se que no m'he de rendir per qualsevol cosa; vaig baixar de nivell però després vaig poder pujar. Però vaig córrer el risc de quedar-me en el primer curs i repetir-lo. A la vida no tot són oportunitats, i has de saber guiar-te per un bon camí si vols fer les coses ben fetes, o això és el que jo penso. Així que a tothom que llegeixi això, li desitjo bona sort, i li recomano que faci les coses pensant en ell mateix, i no es deixi guiar per els altres.

Em dono una oportunitat!!!

FIN DE UNA ETAPA

Hemos pasado muchos años en un mismo instituto, el IES Pau Casals. En éste hemos crecido desde los doce años hasta los dieciocho. Seis años en los que nos han formado para nuestros estudios posteriores.

Ahora que hemos pasado la ESO podemos ver desde otro punto de vista el comportamiento que los alumnos muestran de cara al estudio, éste es en la mayoría de los casos mínimo. Por este motivo cuando el alumno pasa de la ESO a Bachillerato experimenta un gran cambio.

Cuando empiezas con el Bachillerato tienes que tener claro que son dos años en los que te tienes que esforzar, pero este esfuerzo queda recompensado cuando tienes la opción de estudiar lo que verdaderamente quieres y aunque necesites repetir algún curso de Bachillerato piensa que merecerá la pena porque es toda una vida haciendo y trabajando en lo que te gusta.

Este último año de instituto es el final de una etapa, el final de nuestra estancia en este centro, al cual estamos tan acostumbrados, como lo estamos a sus normas, su educación, su profesorado e incluso a nuestros compañeros, y cuando se acaba el último año de Bachillerato empieza una experiencia nueva, con un nuevo centro y gente nueva.

Por todo esto en este último año de estancia aquí tenemos dos sentimientos diferentes, por un lado miedo a lo desconocido, al tener que madurar obligatoriamente ante este gran cambio que experimentarán nuestras vidas, por otro lado la satisfacción de haber concluido una etapa y una meta que nos habíamos propuesto: acabar nuestros estudios en este centro.

La Jennifer Camacho i l'Anaís Rodríguez fan 2on. de Batxillerat. És per tant, el seu darrer curs al Pau Casals. Després de tanys anys a l'institut han volgut fer una reflexió conjunta sobre la seva experiència i els sentiments que els provoca.

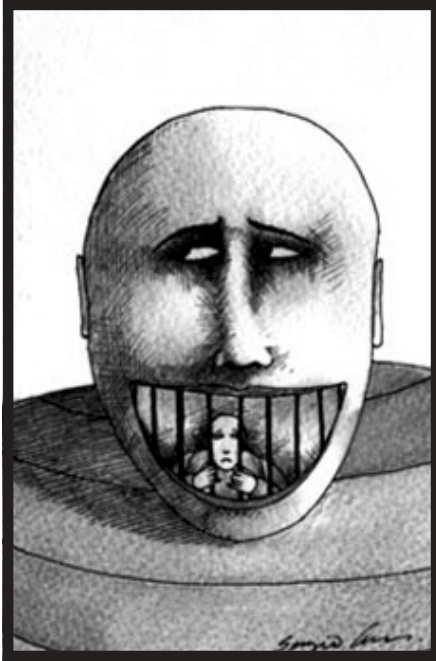
EXPERIÈNCIES I DESCOBRIMENTS

He de dir, per començar, que aquests anys que porto a l'institut han estat plens de noves experiències i descobriments. Al principi l'institut era per a mi com una presó i desconfiava del centre en gairebé tots els aspectes imaginables; però el temps ha acabat per mostrar-me la bellesa amagada que hi ha a aquest lloc com, per exemple, els professors demostrant la seva gran capacitat no només per educar, sinó per humanitzar els éssers petits i estranys que els porten a les aules tot convertint-los en gent respectuosa, competent i capaç de començar al món laboral sense cap problema -espero...

Aquest any he gaudit amb cada classe -encara que espero que sigui l'últim en aquest centre- i he anat coneixent els diferents aspectes de l'institut. Tot i que en aquests últims dos anys, superiors a l'ESO només

El Víctor Borrego Morcillo fa 2on. de Batxillerat. Aquest, si tot va bé, és el seu darrer curs amb nosaltres. Ens ofereix la seva experiència al nostre centre

en coneixements, m'he distanciat molt dels alumnes d'ESO que encara fan barbaritats que ara només apareixen a batxillerat com a rumors, tot i que es nota bastant quan tens una classe de primer i segon de Secundària Obligatòria ja que els sorolls dels alumnes i el desesperat esforç del mestre per controlar les seves hormones estrenades fa poc és una música constant en les seves aules.

Per acabar, diré que l'institut és una etapa difícil, amb moviments continus i accelerats, però que de totes les coses que han passat aquests anys no canviaria res, ja que des dels esborradors que no esborren fins a les taules amb obres d'art pintades l'esperit de la gent jove que ha sortit d'aquest institut sobre dues cames i dominant coneixements generals encara perdura en cada «Manolo x Maite» de les taules i cada petit desperfecte que algun dimoni sense escrúpols s'ha dignat a fer per immortalitzar la seva estada a l'IES Pau Casals.

SIGUEM COMPANYS

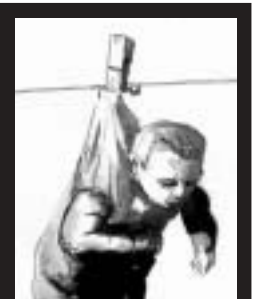
Acaba segon de batxillerat i amb aquest curs finalitza un cicle important en la nostra vida com a estudiants. Ara és el moment d'anar cap a la universitat, cap a cicles formatius o directes al món laboral.

Des de l'entrada a l'institut ja tots els professors, que d'alguna manera volen el millor per a tu (encara que sovint no ens ho sembli), et fan estudiar i et van avisant que estudiïis que sinó després, al final, ens ho trobarem a les notes. Tot i això hi ha un percentatge molt elevat passem de fer cas i no estudiem.

Creiem que en aquesta vida no anirem pel carrer posant en pràctica el que aprenem a les aules, això és cert, però que hi farem... és el que toca... Per aquest motiu, des del punt de vista que molts de nosaltres que ja acabem o esperem acabar, pensem que us heu d'esforçar una mica, estudeieu tot el que pugueu, que són pocs anys i amb l'esforç d'aquests et pots plantejar, si tens èxit, arribar a qualsevol lloc.

Però una cosa has de tenir ben clara, s'ha d'intentar que hi hagi una bona situació entre companys. Intentem ser solidaris entre nosaltres, no ens discriminem per ser d'un altre país o tenir un color diferent de pell, siguem companys.

El Javier Prieto fa segon de batxillerat. Entre altres coses, els seus anys al Pau Casals l'han fet arribar a la conclusió clara que una de les coses més importants és l'entesa i el bon ambient.

SANT JORDI A L'AULA D'ACOLLIDA

Quan un noi una noia arriba al nostre institut procedent d'un país estranger se l'assigna a un curs i a un grup. Com que des-coneixen el nostre idioma i cultura una part important del temps el dediquen a assistir a l'Aula d'Accollida.

Allí, de forma intensiva, s'intenta que aprenguin la nostra llengua el més aviat possible per tal de poder incorporar-se a les classes «normals» en el termini de temps més breu.

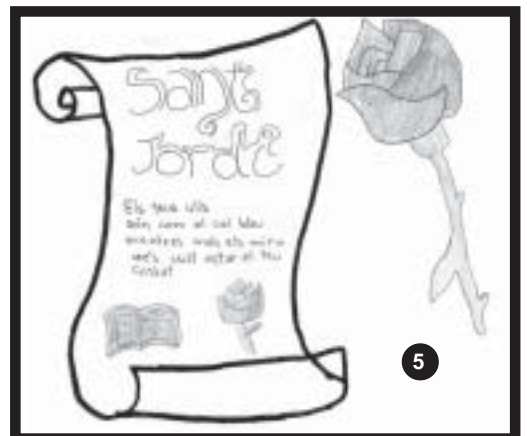
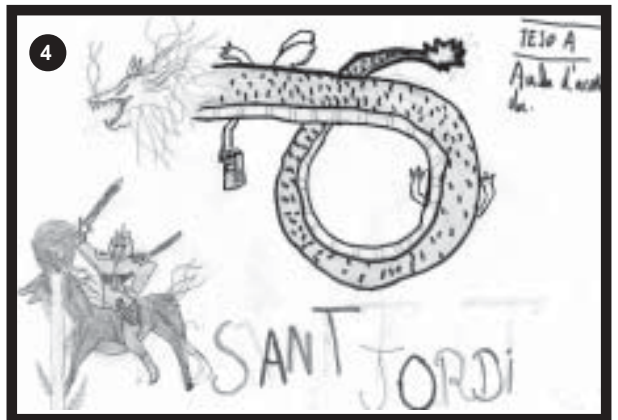
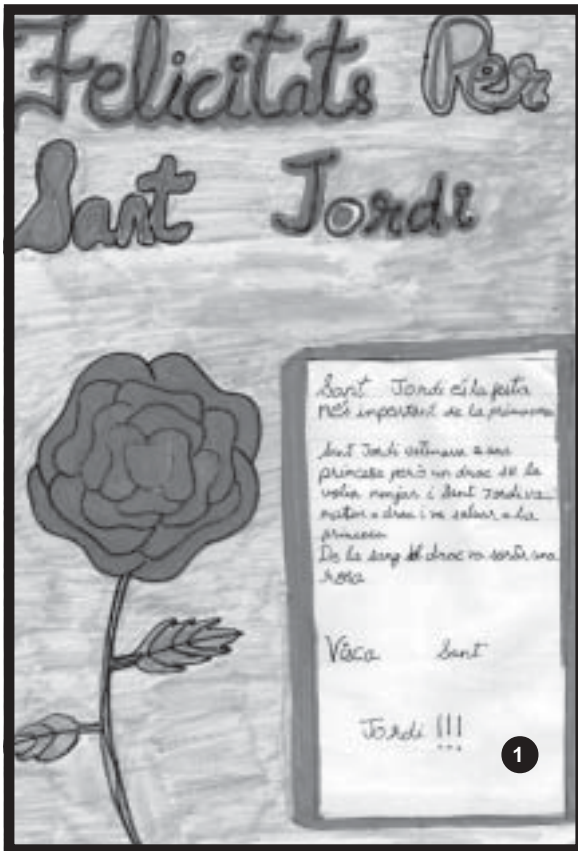

A banda d'ensenyar-los català, també se'ls fa conèixer els costums del nostre país. Per això, a l'aula d'acollida, durant els dies previs a la festa de Sant Jordi es van realitzar diferents activitats relacionades amb aquesta celebració. Entre altres coses, van realitzar il·lustracions relacionades amb la llegenda de Sant Jordi.

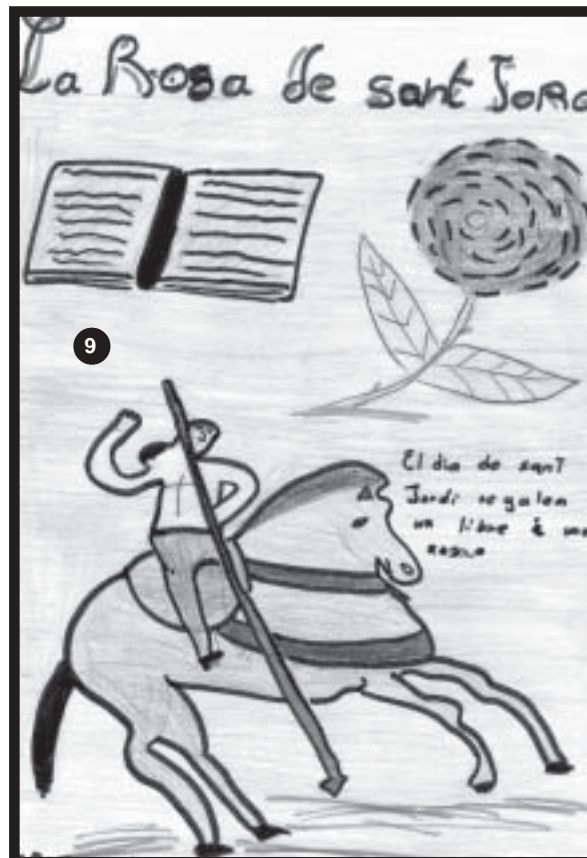
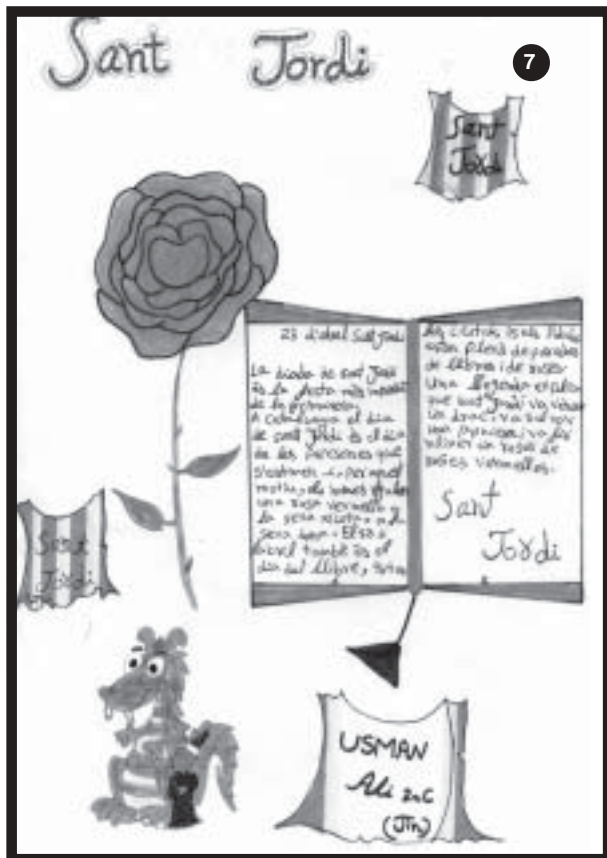
En aquesta pàgina i les dues properes us presentem una mostra d'aquests treballs. Esperem que us agradin i us semblin interessants.

SANT JORDI A L'AULA D'ACOLLIDA

SANT JORDI A L'AULA D'ACOLLIDA

- 1 Daman Deep 2on ESO
- 2 Xiao Miao 3er ESO
- 3 Yi Zhang 1er ESO
- 4 Xiao Feng 1er ESO
- 5 Alexis Andrés 2on. ESO
- 6 Uzala 1er ESO
- 7 Usman Alí 2on ESO
- 8 Muhammad Bilal 4art ESO
- 9 Ikram El Barazi 1er ESO
- 10 Denisse Rosero 2on ESO
- 11 Pei Pei Chen 1er ESO

LA BODA DE LOS GITANOS

Ser gitano es muy bonito. Pero lo es mucho más una boda gitana. Cuando una mocita se quiere casar se lo dice a su madre. Ésta se lo dice al padre. Después vienen su futuro suegro y suegra con su familia para pedir la mano de la mocita al padre. Si éste acepta se van a tomar algo a un bar y hacen el «palabramiento».

A las dos semanas hacen el «pedimiento». Una vez están «pedios», a los dos meses aproximadamente, se casan.

El momento más importante es cuando la niña saca el pañuelo. Las familias cantan y bailan por la alegría de que la niña era virgen. La boda dura hasta que la gente se cansa.

Voy a explicar que es «sacar el pañuelo» ya que es una costumbre que los payos no conocéis.

Para que haya boda gitana, la mocita en el comedor de su casa, se sienta encima de la mesa. Frente a ella se pone la «ajuntaora», por debajo del vestido intro-

duce un pañuelo blanco bordado de hilo y perlas. Cuando lo saca, si está manchado de sangre, queda demostrado que la mocita es virgen. Han de salir tres manchas por lo menos. A estas manchas se las llama a las «tres rosas». En el pañuelo se ponen tres moñas y se sale fuera de casa, a la calle, y el novio se pone al lado de la niña y le cantan el «yeli» y le tiran peladillas. La suegra, orgullosa, enseña el pañuelo a todo el mundo. Después se van todos al restaurante a comer y a celebrarlo por todo lo alto.

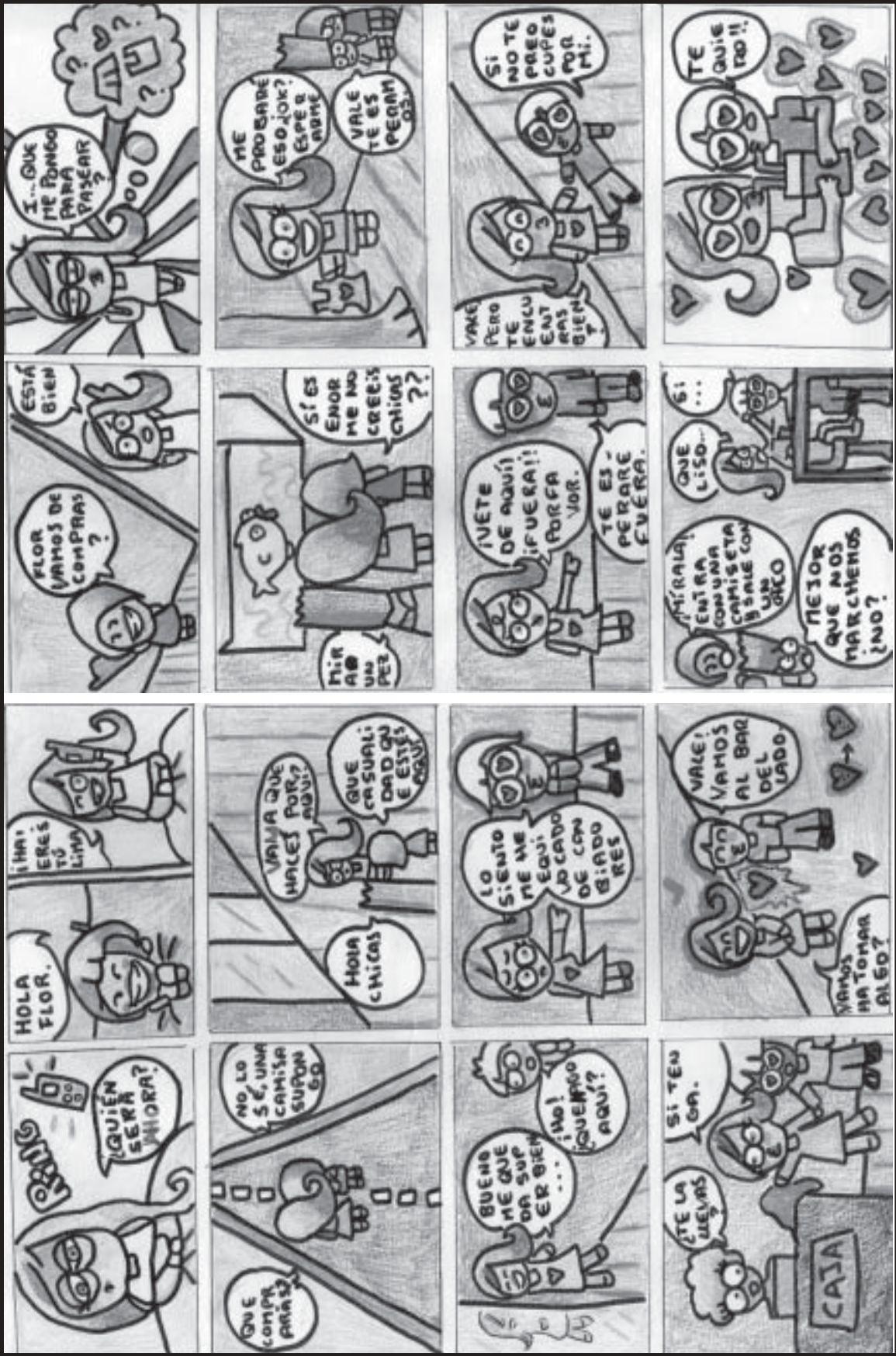
Así es nuestra boda que es el centro de nuestra cultura.

La Maria Fajardo és una alumna de raça gitana que fa 3er. d'ESO al nostre institut. Ha volgut explicar-nos l'orgull que sent per ser gitana i una de les seves tradicions més importants: la Boda Gitana.

EL CHICO per Soledad Bordagua

L'ANORÈXIA

La Mònica Terrón és una alumna de 2on. d'ESO. És una noia força curiosa i dedica algunes estones al pati a fer preguntes compromeses a algun professor. Una de les qüestions que criden la seva atenció és l'anorèxia, un problema ben actual.

L'anorèxia és sobretot molt freqüent a l'adolescència i la joventut, entre els 12 i els 25 anys. Sembla que l'etapa més perillosa és entre els 12 i els 17 anys.

El més habitual es que la gent que ho pateix siguin dones. La majoria pesa menys del que hauria de pesar per la seva edat i la seva alçada. Tot i això es neguen a pesar el que haurien de pesar.

A més, estan molt obsessionades amb el seu aspecte. L'anorèxia no només afecta al cos sinó que també pot provocar canvis d'humor, ràbia, ira. Aquestes persones s'allunyen de la seva vida social i obliden els amics.

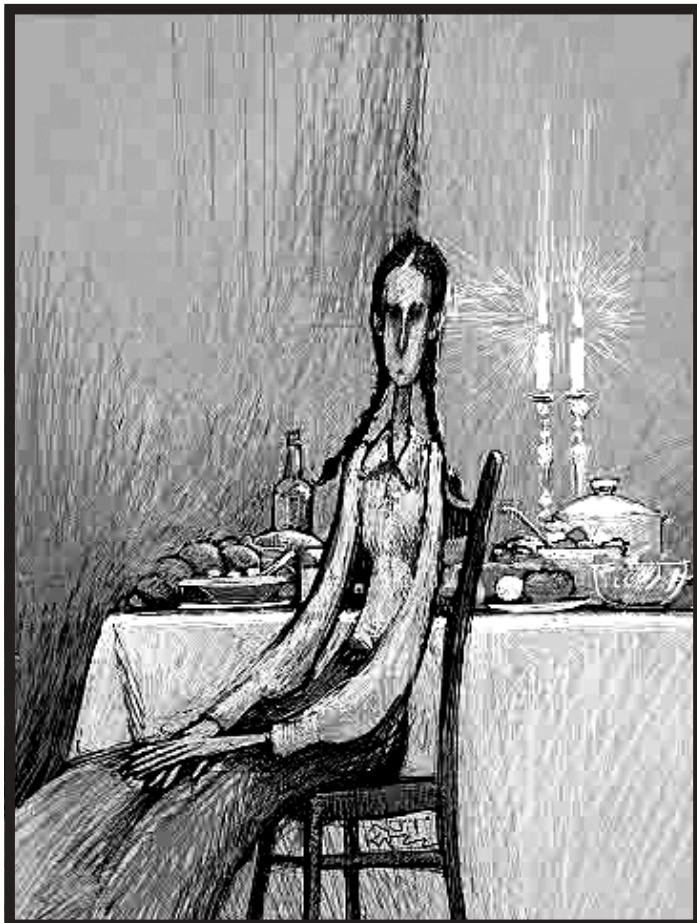
No fan cas del que els diuen la gent, segueixen pensant que estan grasses i comencen a menjar menys i menys.

És un tema que hauria d'importar perquè, normalment, quan agafes anorèxia no te n'adones perquè encara que estiguis prima tu et veus grassa. I quan l'has agafat és molt complicat recuperar-te.

Alguns símptomes dels que es poden veure en aquesta malaltia son la pèrdua de pes en un període breu de temps, pèrdua o irregularitat en la menstruació, pal·lidesa, caiguda dels cabells, sensació de fred, dits blavosos, debilitat i marejos. També es pot notar que se substitueixen uns menjar per altres amb menys greix o menys dolços.

Jo penso que no ens tindríem que obsessionar tant amb l'aspecte físic. Aquesta obsessió pot arribar a provocar problemes molt greus. Cal tenir ben present que no sempre s'és més guapa per estar més prima.

Si volem aprimar sense problemes de salut y sense que ens afecti la vida social hi ha altres mètodes: fer exercici regularment, portar una alimentació el més sana possible, no «picar» entre hores, etc. Si ho fem amb seny, estarem al nostre pes i conservarem la nostra salut.

NO SOLO LOS PERROS LAMEN

«UNA LEYENDA URBANA»

Esta leyenda urbana trata sobre una niña de padres ricos. La pobre tenía sólo nueve años y se llamaba Sofía. Se sentía siempre sola puesto que sus padres se solían ir de viaje de negocios.

Los padres le compraron un perro para que le hiciera compañía y jugara con ella. Con el tiempo se hicieron inseparables y, por la noche, el perro dormía bajo la cama de Sofía.

Cuando la niña tenía miedo, bajaba la mano de la cama y el perro se la lamía. Así, Sofía se sentía más segura. Era una especie de código entre ellos dos.

Una noche se oyeron ruidos en la casa. Sofía se asustó mucho, bajo la mano y notó como se la lamían. Sofía, tranquilizada, se durmió.

A la mañana siguiente Sofía se despertó y vio algo espantoso. En el espejo del tocador había algo escrito en rojo. Cuando se acercó vio que era sangre y que ponía:

No Solo Los Perros Lamén!!!

Y entonces, horrorizada, vio a su perro crucificado en el suelo de la habitación. El golpe fue tan terrible que algo se rompió definitivamente dentro de su mente.

Actualmente Sofía se encuentra internada en un Hospital Psiquiátrico y no deja de preguntarse quién le lamió aquella noche y quién mató a su querido perro.

El Raúl
Fernández fa
4art. d'ESO. Li
agrada el joc de
Rol i tot el
relacionat amb el
món de la
fantasia. Ens ha
fet arribar una
curiosa història
de terror .

LES LLAGRIMES DE L'ALÍ

Diu que hi havia un rei que menjava molt. Tant menjava que es passava el dia assegut davant la taula del menjador. I no menjava qualsevol cosa, sinó que li agradava el millor. De primer plat menjava coses molt bones com ara diferents Cuscús, de segon plat peix o carn amb les millors amanides, per postres menjava fruita o pastís i per beure aigua fresca o un bon refresc.

Cada mes, feia un concurs on dos cuiners competien l'un contra l'altre. Qui feia el millor menjar guanyava i li donaven el seu pes en or com a premi.

Un dia el rei va fer venir a dos coneguts cuiners, el primer es deia Said i el segon es deia Alí. El rei els va dir: - vull que aquest final de mes participeu vosaltres dos en el concurs, ja sabeu que aquell que sigui el guanyador s'endurà un bon premi en or».

En Said, a l'escoltar aquestes paraules no va poder evitar dir: - «Majestat, és ben clar que el premi serà meu».

L'Alí se'l va mirar tranquil·lament i se'n va anar cap a la seva cuina. Allí va preparar el millor Cuscús que s'havia vist mai. En Said que no era tan bon cuiner, en canvi, no sabia que fer.

Com que havia treballat molt, l'Alí es va sentir cansat i es va posar a dormir una estona tot esperant que el rei els crides. En

Said, aprofitant que l'Alí dormia, li va agafar el seu Cuscús i li va canviar per un plat d'una sopa no massa bona i una mica aigualida.

Quan el rei els va cridar, l'Alí es va despertar i va anar a buscar el seu plat de cuscús, però no el va trobar. El pobre Alí es va posar molt trist, tant que li havia

costat preparar el cuscús i ara havia desaparegut. Quan va veure el plat de sopa encara es va posar més trist, tant que es va posar a plorar damunt el plat de sopa que havia deixat allí el Said. L'Alí no tenia cap sortida, per això es va presentar davant el rei amb aquella soopa amb llàgrimes.

El rei, es va fixar primer en el cuscús que li presentava en Said, estava molt ben presentat, en un plat preciós i amb uns coberts boníssims; l'aspecte del menjar també era molt apetitós i vistós. Al rei li va agradar molt i va felicitar al Said.

Després va provar la sopa que li havia portat l'Alí. Aquesta sopa no tenia un aspecte massa bonic i el plat i els coberts per menjar-la eren d'allò més senzill. L'Alí estava espantat, no sabia que passaria després que el rei probés aquella sopa.

El rei va agafar la cullera plena d'aquella sopa amb llàgrimes i se la va posar a la

La Safae Zrini fa 2on. d'ESO. Ja fa uns anys que va venir de Nador, una ciutat del nord del Marroc.

Ens ha volgut regalar un conte tradicional del seu país que té per protagonista un personatge molt conegut al Marroc. Les il·lustracions també són seves

boca. Un cop va haver menjat va somriure i va dir: - «Aquesta és una sopa molt senzilla i presentada en un plat molt senzill i amb uns coberts molt senzills, però és la sopa més bona que he provat en ma vida» Per tot això, des d'aquell dia es diu que «no tot el que brilla és or»

Així va ser com al final qui va guanyar tot aquell or va ser l'Alí. En Said va marxar i no va tornar a fer cap malifeta de les seves. Des de llavors que tot hom considera l'Alí com el millor cuiner d'aquella ciutat, però ell no va tenir mai el valor de dir que el que havia donat bon gust a la sopa eren les seves llàgrimes i que el rei se les va menjar i li van agradar molt. De tota manera segurament ningú s'ho hauria cregut, per això va callar aquest secret per sempre més.

LA LIEBRE Y EL CAZADOR

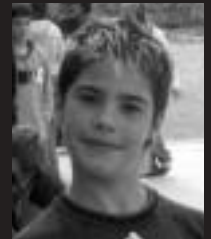
Había una vez un gran cazador al que le gustaba mucho cazar. Un día por la noche decidió salir de caza. Andando por el campo encontró un sitio donde había una liebre y PUM!!!! Le disparó pero no le dio.

Al día siguiente decidió ir otra vez a ver si la encontraba. Y la volvió a encontrar. Apunto cuidadosamente con la escopeta y disparó pero volvió a fallar.

El cazador pensaba que la liebre debía estar riéndose de el porque siempre conseguía esquivar sus disparos.

Por la mañana, después de desayunar, salió al jardín de su casa y allí, en medio del césped, vio a la liebre. La observo atentamente y vio que la liebre estaba muerta de hambre. Intentó acercarse a ella pero la liebre huyó. El cazador empezó a sentir compasión por la liebre. Tanta pena sintió por el animal que decidió no volver a cazar más por la pena que le daba matar animales. Decidió cambiar su afición y a partir de ese momento eligió ayudar a los animales y en especial a la liebre hambrienta. Esta decisión hizo que cada día se sintiera mejor y por fin el cazador logró la felicidad.

El Kevin Cañadas és un noi força mogut que fa 1er. d'ESO. Ens ha escrit un conte sobre un caçador empenedit.

LA PRINCESA DE LA LLUNA

Fa molts i molts anys, En Huo Yi i la Xang È vivien en el mateix poble. Estaven enamorats l'un de l'altre des de molt petits. En aquells temps al cel hi havia nou sols, per això feia molta calor. En Huo Yi, que era un gran arquer, intentava apagar uns quants solt tirant-hi fletxes; la Xang sempre l'animava. Va passar molt de temps, però al final en Xang va aconseguir apagar vuit sols amb el seu arc i també la meitat del novè que brillava massa.

De sobte, el Huo va desaparèixer de la terra davant mateix dels ulls de la Xang. La Xang no s'ho podia creure, així que va tancar els ulls una estona pensant que quan els tornés a obrir veuria al Huo. Però no va ser així, va obrir els ulls i en Huo no hi era, no li va quedar més remei que acceptar que havia desaparegut de veritat. Segurament, el Huo, va desaparèixer per una venjança de la fada del sol, que enfadada per la punteria i la força més que humana del Huo va decidir castigar-lo tot prenent-li la seva humanitat.

La noia va marxar cap a casa plena de tristesa. Quan va arribar es va posar a plorar i a plorar. No volia menjar ni dormir. Va plorar tant i tant que un dia les fades del

cel van sentir pena per ella i van decidir anar-la a veure.

L'endemà una fada va aparèixer davant la Xang. Li va dir: «Aquí tens una píndola que et conservarà la vida i la bellesa per sempre més. Així tindràs tot el temps del món per buscar el Huo. Això sí, caldrà que vagis a viure a la lluna i que el busquis allí, però només el podràs buscar un cop l'any, cada vegada que arribi el quinze d'agost»

La Xang va acceptar les condicions i marxà cap a la lluna on des d'aleshores, el dia assenyalat busca i busca al Huo de qui encara està perdudament enamorada.

És per aquesta història que els xinesos celebrem cada 15 d'agost el «Dia de la Lluna». Aquest dia mengem «pasta de la lluna» i, al vespre, mirem la lluna. Si a més tens xicot o xicoteta, és tradicional anar junts a observar el nostre satèl·lit. Si mirem amb prou atenció, aquesta nit del quinze d'agost, encara podem veure la Xang caminant per la lluna tot buscant al Huo.

La Yajú Zhang fa 1er. d'ESO. Va arribar de la Xina ja fa uns quants anys. Ara, que ja parla molt bé la nostra llengua, ha volgut compartir amb nosaltres un conte tradicional del seu país. El dibuix que l'acompanya també és seu.

LA REINA ANAHIT

Hi havia una vegada, en un poble de les muntanyes, una noia molt bonica i treballadora que es deia Anahit. Un dia l'Anahit va anar al pou per agafar aigua, quan ja havia omplert mitja galleda va veure com des de darrera les muntanyes venia cavalcant un genet molt galà i força fatigat.

Quan el genet va arribar vora el pou, va demanar una mica d'aigua a l'Anahit. Ella però, es limitava a omplir la galleda i a tornar-la a omplir una i altra vegada, sense fer cas del noi. El noi, estranyat, li va preguntar:

-«Perquè no em dones aigua?»

I ella li respongué:

- «Perquè vens suat i fa fresc»

Per això l'Anahit havia decidit esperar fins que es recuperés.

I així, cada dia, el genet acudia cavalcant al pou amb l'únic interès de veure aquella noia. Passats força dies, es va descobrir que aquest noi era un príncep i que el seu nom era

Vaxagan. Durant tots aquells dies, en Vaxagan s'havia anat enamorant d'aquella noia tant bonica així que li va demanar que es cases amb ell. L'Anahit, sorprenentment, en lloc de respondre li va preguntar si sabia treballar amb les mans. El Vaxagan li va respondre:

-«Sóc un príncep, no em cal saber treballar amb les meves mans»

L'Anahit li respon que si aprén a fer catifes es casarà amb ell. El príncep, acceptant això,

començà a aprendre a fer catifes. Al cap d'un any li va portar una catifa molt ben feta. La bonica Anahit, a la vista de l'esforç del príncep, va acceptar el matrimoni. Es van casar i a partir d'aquell moment van començar una vida de felicitat.

Un dia va passar pel poble un capellà molt admirat, sobre ell només se sentien dir meravelles ja que a part de la seva feina de capellà també solia portar per vendre les mercaderies més boniques mai vistes. El príncep Vaxagan va decidir trobar-se amb ell. Quan es van reunir, el capellà, que no sabia que el Vaxagan era un príncep, el va convidar a casa seva i, amb enganys, el va tancar al celler de la casa. Allí hi tenia tancats moltíssims artesans que treballaven per a ell.

El príncep, que com ja sabem havia après a fer catifes, li va dir al capellà que en podia fer una de preciosa i que la podria vendre a la princesa de la contrada a molt bon preu. En els ulls del capellà va brillar la cobdícia en imaginar-se la fortuna que podia obtenir, així que va ordenar al Vaxagan que es poses a la feina immediatament.

El príncep es va posar a treballar amb ganes i va fer una catifa exactament igual a la que havia regalat a l'Anahit. Un cop acabada, el capellà va anar a palau i va oferir la catifa a la princesa. L'Anahit la va reconèixer a l'instant. Va ordenar als guàrdies que capturessin al capellà. Espantat, va confessar les seves culpes a l'instant. El capellà va ser castigat durament per la seva falta. Amb la informació que tenien, els guàrdies van poder alliberar el príncep i la resta d'artesans que estaven presoners al celler de la casa del capellà. Tot van tornar contents a les seves llars i per fi, l'Anahit i el Vaxagan van poder retrobar-se i continuar vivint feliços.

El Taron Hamkhiyan estudia 2on. d'ESO. Va nèixer a Armènia i va passar uns quants anys a Ucraïna. Ara viu a Badalona i ens ha volgut regalar aquest conte tradicional del seu país.

EL CARNAVAL A BRASIL

Rio de Janeiro és una de les més conegudes ciutats del Brasil. És considerada per molts la ciutat més meravellosa d'Amèrica del Sud. A les persones nascudes a Rio de Janeiro se les coneix pel nom de «Carioques». El menjar més popular i típic al Brasil es la «fejoada» (una mena de cassola de fesols) i els seus postres més coneguts la «cocada».

La ciutat és famosa per les seves platges turístiques i per les seves festes més famoses: «Els Carnavals». Se celebren cada any als voltants de la mun-tanya coneguda com «Pao d'Açucar» –Pa de Sucre.

En els carnavals de Rio y podem trobar de tot: desfilades d'escoles de samba, músics tocant els tambors africans i, també, la Reina del Carnaval, que és qui portarà el vestit més formós, espectacular i gran de la festa. També són molt recomanables els carnavals de Salvador de Bahía.

Carlinhos Brawin és un dels artistes de la meua generació de músics brasilers i amb els seus enormes grups de percussió anima les festes de carnaval tal i com ho va fer darrerament a Barcelona on va congrega milers de ciutadans i ciutadanes que ballaven embogits pel ritme de la seva música.

Sens dubte, el país del mon més implicat en les festes de carnaval és el Brasil. Les classes altes de Rio el celebren fent luxosos balls privats de disfresses. Malgrat això, la gent del poble de Rio no ha deixat mai de practicar el seu propi carnaval i, potser, aquest és el més autèntic i famós a tot el mon.

Avui en dia, les desfilades de Rio són més que disfresses es color, bogeria, plomes, lluentors, carrosses, confetti i molta, molta gresca. Des que cau la nit del divendres de carnestoltes fins al dimarts següent, els carrers s'emplenen de gent ballant sense parar. Al centre de la ciutat, en un lloc anomenat «Sambódrom» es fa una espectacular desfilada de totes les escoles de samba de la ciutat.

La Soledad Bordagua fa 2on. d'ESO. La seva família és originària del Brasil, tot i que ella fa molts anys que viu a Catalunya, la seva mare ha mantingut viu a casa el record del Carnaval de Rio de Janeiro.

UN CONTE INDI

Un aiguader de l'Índia tenia només dues grans cassoles de terra que penjaven en els extrems d'un pal i que portava sobre les espatlles. Una tenia vàries esquerdes per les que s'escapava l'aigua, de manera que al final del camí només en conservava la meitat, mentre que l'altra cassola era perfecta i mantenia el seu contingut.

Però la pobra cassola esquerdada estava molt avergonyida de la seva pròpia imperfecció i de no poder complir correctament la seva tasca.

Així que, al cap de dos anys, li va dir a l'aiguader: «Estic avergonyida i em vull disculpar amb tu perquè a causa de les meves esquerdes només obtens la meitat dels guanys que hauries de rebre pel teu treball».

L'aiguader li va contestar: «Quan tornem a casa fixa't en les flors bellíssimes que han crescut al llarg del camí»

EL AGUADOR DE SEVILLA
DIEGO VELÀZQUEZ - 1623

La cassola ho va fer així. I, certament, va veure moltes flors precioses al llarg del sender. Però va continuar sentint-se trista perquè al final només guardava dins seu la meitat de l'aigua del principi.

L'aiguader li va dir aleshores: «T'has adonat que les flors només creixen a la teva banda del camí? Vaig voler treure el costat positiu de les teves esquerdes i vaig sembrar llavors de flors. Tots els dies les has regat i durant dos anys jo n'he pogut collir. Si no fossis exactament com ets, amb la teva capacitat i les teves limitacions, no hagués estat possible crear aquesta bellesa»

Tots som cassoles esquerdades per alguna banda, però sempre existeix la possibilitat d'aprofitar les esquerdes per obtenir bons resultats»

La Irene Peralta és una noia bastant xerraira i simpàtica que ve de l'Equador. Ha volgut participar fent-nos a mans una narració molt bonica que a ella li agrada especialment.

LA DIADEMA DE ROSADA

Fa molt de temps, un poderós emperador regnava a la Xina. L'emperador tenia una filla. La jove princesa era molt capriciosa i no somreia mai. A la princesa no li agradaven ni les joies ni les pedres precioses... i això desesperava l'emperador.

Un mati de primavera, la noia va sortir a passejar pels jardins de palau i es va adonar que la natura estava resplendent. Al cap d'una estona, la princesa va córrer a despertar el seu pare.

-»Pare, mira com la rosada fa resplendir cada flor. Pare, -li va dir, necessito una diadema de rosada, si no la tinc moriré»

L'emperador no sabia resistir-se als capricis de la seva filla. Va fer cridar als millors orfebres de l'imperi i els va donar tres dies per fer una diadema de rosada per a la seva filla. Els va dir que si no ho aconseguien els tallaria el cap.

Van passar els tres dies acordats i cap d'entre els joiers va aconseguir fer una joia que complís els requisits.

En aquell moment va aparèixer un vellet de llarga barba blanca i

dirigint-se a la princesa li va dir que era possible fer una diadema de rosada, però que calia escollir les gotes de rosada més boniques i brillants. Aleshores ella va córrer cap al jardí per intentar agafar les millors gotes, però cada cop que n'agafava una es desfeia, sense poder-ho evitar, a les seves mans.

Al cap d'una bona estona de provar d'agafar gotes de rosada, la princesa desencantada li va dir al vellet de llarga barba blanca que no era possible agafar la rosada amb les mans. L'ancià li va contestar:

-»En efecte, és impossible. Has exigit a altres que fessin una cosa que tu mateixa no pots fer».

La princesa es va quedar pensant, va veure que l'ancià de llarga barba blanca tenia raó i a partir d'aleshores s'ho va pensar dues vegades abans de demanar alguna cosa.

«露珠皇冠»

La Miao, La Rong Rong i la Xiaojin són tres alumnes de 2on.

que provenen de la Xina. Han escrit per a tots nosaltres aquest conte tradicional xinès i l'han il·lustrat amb un bonic dibuix. Com gairebé tots els contes xinesos, aquest està ple de màgia i d'encant.

CANTUNYA

Era en temps de l'esclavitud, quan l'Equador encara estava sota el jou dels espanyols que hi havia un indi anomenat Cantunya. Aquest indi era un gran constructor i no volia continuar sent esclau més temps.

Per deixar de ser un esclau va fer el tracte amb els espanyols de construir una gran església que s'hauria d'anomenar de Sant Francesc.

Tenia un termini de tres mesos per construir-la però ell sol no ho podia fer. Va decidir que per aconseguir-ho vendria la seva anima al diable. Va anar a veure'l i li va proposar un tracte. Li va dir que si era capaç de construir una església en una sola nit i acabar-la abans que el primer gall de la ciutat cantés ell li donaria la seva anima per a tota l'eternitat.

El diable, segur de guanyar el tracte que havia fet amb el Cantunya, es va posar a treballar ràpidament.

Però el Cantunya va ser molt més llest que el diable. Va amagar un gall dins una cassola de fang i va cobrir-lo amb una manta perquè no veiés cap llum.

El diable treballava a tota velocitat. Quan van començar a sortir les primeres llums encara no havia acabat; però tampoc havia cantat cap gall. En aquell moment, el Cantunya va destapar ràpidament la cassola

de fang on tenia el gall i va encendre tot d'espelmes. El gall en veure tanta llum es va posar a cantar.

El diable no havia complert el tracte i no podia endur-se l'ànima de Cantunya cap a l'infern. Va haver de marxar tot i que l'església estava pràcticament acabada del tot, solament hi faltaven algunes poques pedres. Cantunya cada matí intentava col·locar les pedres que faltaven però el diable se les tornava a endur.

De tota manera, en Cantunya per la seva intel·ligència es va convertir en un indi lliure tal i com volia. Aquesta església encara existeix avui, està a la capital de l'Equador i es diu San Francisco de Quito.

La Tània Llamuca fa 1er. d'ESO. Va nèixer a Equador des d'on va venir a Badalona ja fa un temps. Ens ha volgut explicar la llegenda que explica com es va construir una important església del seu país d'origen

ELS TRES GERMANS

HAquesta és la història de tres germans. El germà gran era cec. El germà mitjà era coix i quan caminava movia tot el cos. I el germà petit, que no s'adonava de res i sempre tenia la boca oberta. La família eren aquestes tres germans més el pare i la mare.

Eren molt pobres i quasi mai tenien res per menjar. Un dia la mare va començar a tenir molta febre. No podien curar-la perquè no tenien diners. Sense poder curar-se després d'uns quants dies, la mare es va morir. Aleshores, l'únic que treballava era el pare. Un dia el pare els va dir als tres nois que comencessin a treballar ja que ell no es trobava gaire bé i començava a tenir febre. Per això, el fill cec i el fill coix treballarien al camp i l'altre germà faria les feines de la casa. Els dos germans que ja havien començat a treballar es cansaven molt i no guanyaven gaires diners, per això no podien comprar prou menjar. El pare malalt no podia menjar i no millorava.

Un dia els dos germans grans se'n van anar al camp de son pare, a treballar. El germà despistat es va quedar a la porta de casa plorant i mort de gana, tot veient al seu pare malalt i afamat. De sobte un ancià se li va aparèixer i li va dir: «tinc molta gana, el meu pare està malalt i també té molta gana, no tinc medicaments per donar-li. Els meus germans treballen al camp fa temps que tampoc han menjat».

L'ancià va voler posar a prova al noi. Tot i que no tenia gana volia veure com

reaccionaria el noi si li demanava menjar. Com que el noi va respondre bé el vell ancià li va dir: «et donaré un plat. El que li demanis ho tindràs. Però hi ha un secret. Si grates al darrere del plat tres vegades i demanes el que vols el plat t'ho donarà, però no podràs dir mai aquest secret a ningú, ni als teus germans». El noi hi va estar d'acord i l'ancià li va lliurar el plat.

El noi va tornar a casa i va gratar el plat tres vegades. Seguidament va demanar menjar. Va veure que apareixia tot el menjar que demanava. Després va demanar medicaments per al seu pare i també van aparèixer.

Va cridar el seu pare i li va dir: «Mira papa, quant menjar!» El pare li va preguntar com l'havia aconseguit. El noi li va dir que ja li explicaria i que mengés. També li va dir que en deixés una mica per als seus germans. Quan el pare va acabar de menjar, el noi li va explicar tot el que li havia passat.

Es va fer de nit. Els dos germans van olorar tot el menjar des del carrer. Van arribar a casa i van preguntar: «pare, d'on ve aquesta olor?» El pare va dir: «ara no parleu, renteu-vos les mans i mengeu. Després us explicaré el que

La Rifat Sultana Momin prové de Bangla Desh. Fa 1er. d'ESO. Ha volgut col·laborar en la revista del centre tot explicant-nos aquest conte tradicional Bangla Desh.

ha passat». En acabar de menjar tots es van adormir. El noi despistat ho va fer amb el seu pare i els dos germans en una altra habitació. No paraven de pensar com s'ho havien fet per aconseguir el menjar.

Al matí, el noi despistat es va despertar el primer. Va fer les feines de casa. Després d'acabar va gratar el plat. Volia l'esmorzar i més medicaments per al seu pare. Tot el que va demanar va aparèixer en un obrir i tancar d'ulls. Després va cridar tothom per esmorzar.

amb molt de compte li van agafar el plat.

Després se'n van anar molt lluny. Van demanar molt de menjar al plat, però el plat no els va donar res així que els dos germans van decidir tornar a casa.

Al matí, el noi embadocat va veure que el plat havia desaparegut. El pare i el noi no sabien on era. Van anar a l'habitació dels germans però no els van trobar; així que van pensar que ells l'havien robat. Es van posar molt tristos i van començar a plorar desconsolats.

Quan van acabar, els germans van preguntar al despistat: «què fas per tenir tant de menjar?» El noi va dir: «He de demanar el que vull al plat i ell m'ho dona» Els dos germans pensaren com s'ho podien fer per prendre-li el plat. El noi quan dormia sempre deixava el plat sota el coixí. A la nit els dos germans van pensar com podien robar el plat. Es van apropar silenciosament al coixí i

Quan els dos germans van tornar a casa i se'ls van trobar tant tristos, van demanar perdó, van confessar tot el que havien fet i van tornar el plat al germà petit. Aquest, agraït, els va perdonar i els va demanar que no ho tornessin a fer. Gràcies al plat, el pare es va curar, mai més van passar gana i van viure feliços.

EL JOC DE LES DOTZE BRANQUES

«BAHRA TAHNI»

La Gurpreet Kaur ve del Punjab, a l'Índia. Fa quart d'ESO. Ens explica com es juga al bahra Tahni, un joc de taula força popular al seu país.

Al joc de les dotze branques hi poden jugar només dues persones. Necessitem dotze fitxes d'un color per a un jugador i dotze d'un altre color per a l'altre. Ens caldrà també un tauler de joc com el del dibuix.

Hem de posar les fitxes d'un color als punts de les últimes línies i als dos punts de la línia del mig, igual que a l'esquema. Hem de posar les fitxes de l'altre color als punts que queden, deixant lliure el del mig.

Per començar el joc, un dels jugadors ha de moure una de les seves fitxes cap a un altre punt buit amb el que estigui connectat.

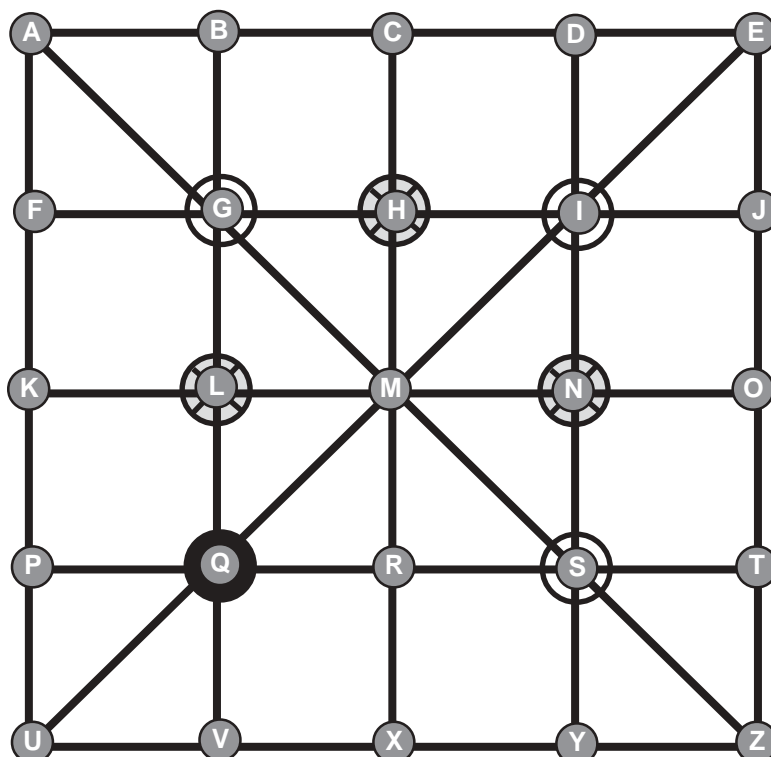
Llavors, li toca a l'altre jugador. Ell també ha de moure la fitxa que vulgui cap a un punt buit. Un cop fet això li torna a tocar al primer jugador i així successivament.

Per eliminar les fitxes del contrari, hem de saltar per sobre de les seves fitxes. Podem saltar les fitxes del contrari només quan el punt de darrera de la fitxa està buit i podem posar-hi la nostra. També podem saltar més d'una fitxa, una després de l'altra.

Per exemple, donem els noms de «A» fins a «Z» a tots els punts de l'esquema. Si un jugador té la seva fitxa al punt Q i l'altre en té als punts L, H i N i els punts G, I i S estan buits, el jugador que té la fitxa al punt P pot saltar les fitxes dels punts K, G i M que són del contrari.

Les fitxes eliminades quedaran fora del joc i la fitxa que estava al punt P quedarà situada al punt S.

Guanya el jugador que elimina totes les fitxes del contrari.

SNOWBOARD

L' Snowboard és un esport de risc. Per practicar-lo cal tenir una taula que ha de medir el mateix que la distància entre els teus peus i la barbata. Cal afegir-hi unes fixacions ja que si no pots pujar damunt la taula. També són importants unes bones botes i un casc que eviti que et facis mal al cap quan caiguis.

La satisfacció més gran que jo he sentit es estar allà dalt, a la muntanya. Respirar fons i notar tota l'energia que pots arribar a tenir i després lliscar lliure i ràpid pendent avall. Si realment treballes i et prepares t'ho pots passar molt bé. Al menys, això és el que jo sento quan estic practicant a les pistes.

El Cristian Olivencia és un alumne de 1er. d'ESO. A banda de xerrar amb el seu company de taula, també és un bon practicant de l'Snowboard.

L'HOME QUE REGAVA

Fa temps, hi havia un home que cada nit sortia a regar els seus camps. Ho feia cada nit. Fins i tot, si alguna vegada regava de dia, a la nit hi tornava.

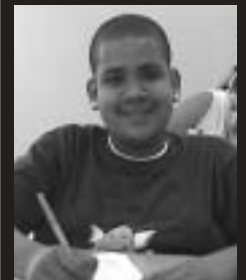
Un dia es va posar a fer una becaina. Mentre dormia va tenir un somni, en el somni algú li deia que durant dos dies no anés a regar.

L'home es va despertar estranyat pel somni. Després de pensar-hi una estona va arribar a la conclusió que el que havia somiat era una ruqueria. Es va dir: -«no tinc cap motiu per fer cas d'aquest somni». A la nit, com sempre, va agafar el seu ase i ben tranquil se'n va anar a regar els seus camps. Mentre anava caminant, al mig del camí va aparèixer un nen que anava sol. L'home el va convidar a anar amb ell. El va pujar a llocs de l'ase i tots dos junts van continuar el camí. L'home anava parlant i parlant mentre menava l'ase. El nen, en canvi, no deia res. De sobte, l'home va girar el cap i va veure que el nen ja no hi era. Va quedar estranyat però va continuar el seu camí, va regar i va tornar a casa seva sense pensar gaire en el que havia passat.

L'endemà a la nit, va tornar a agafar el seu ase i es va dirigir cap a regar tot cavalcant. Al mateix

punt del camí que el dia anterior, es va tornar a trobar amb el nen. L'home el va tornar a convidar a pujar a l'ase, aquest cop al seu costat, i li va preguntar que com era que la nit anterior havia desaparegut. El nen no va contestar però de sobte va començar a transformar-se, les cames li van començar a créixer i créixer. Cada cop eren més llargues i tant llargues es van fer que van fer caure l'home de l'ase.

Va caure amb tant mala sort que va picar de cap contra una pedra i va perdre el sentit quedant greument ferit. Aquella nit no va poder regar. Quan va recuperar el sentit no recordava massa clarament el que havia passat, però al veure la marca dels peus del nen sobre la pell de l'ase es va espantar i va pensar: -«potser a vegades cal fer cas dels somnis».

El Victor González té les seves arrels a Santo Domingo. Fa 1er. d'ESO i ens ha volgut explicar una història inquietant i carregada de misteri.

EL RACÓ DELS POETES

LA FAM

El sol brilla a Beijing.
L'anec es rosteix a la botiga.
Jo el veig de lluny, des de la finestra.

Com tinc gana la saliva em cau
per la boca com si fos una font.

Em toco la butxaca, però no tinc diners.

Xiaobin 3er. ESO D
Aula d'acollida

PAÍS NATAL

Jo m'assec al llit, miro la lluna clara,
la veig pujar igual que aterra el gebre.
Aixeco el cap i albiro el pròxim clar de lluna
abaixo el cap i penso en el meu país natal.

Zhu Wen Da 2on. ESO A
Aula d'acollida

SUEÑOS DE VIAJE

Pasan días y sigo aquí.
Pasan años: pero sigo estando aquí.
Me gustaría ir de viaje
A un país en que se vea el horizonte.
Sumergirme en un paisaje
Lleno de hermosura y de preciosidad.

Encantado.

Me gustaría ser un avión
para ir volando.
Viendo todo lo que se creó
y se destruyó.
Ver el mar, azul brillante.
Ver paisajes tranquilizantes
Y hundirme en mis pensamientos.

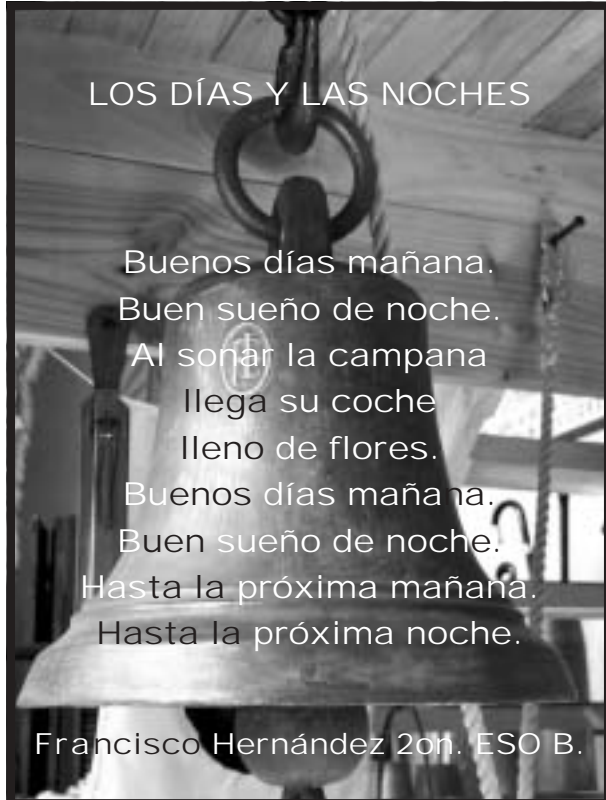
Tarón Hamkhillan 2on. ESO B

LOS DÍAS Y LAS NOCHES

Buenos días mañana.
Buen sueño de noche.
Al sonar la campana
llega su coche
lleno de flores.

Buenos días mañana.
Buen sueño de noche.
Hasta la próxima mañana.
Hasta la próxima noche.

Francisco Hernández 2on. ESO B.

EL RACÓ DELS POETES

UN ADIÓS PROFUNDO

Quisiera que el día de la despedida
no llegara nunca.
Por que ese día, el día del adiós,
será un día doloroso.

Quisiera escapar de esta realidad
para no sufrir las consecuencias.
Para no sufrir el dolor
de las personas más queridas

Quisiera huir
para no poder ver las lágrimas
de mis amigos y compañeros

Quisiera no decir adiós
por que será lo último que diré.
Quisiera no decir adiós
para no irme.

Pero tendré que decir adiós.
Tendré que despedirme.
Me tendré que ir.
Tendré que llorar.

Safae Zrini
2on. ESO B

LA VIDA

Vida maldita.
Vida bendita.
La pura realidad
en pueblo y ciudad.
Corazones amorosos,
corazones rotos.
Que locura!
Es una aventura.
Vida milagrosa.
Vida peligrosa.
Los infelices y enfermos
nos dicen: la muerte queremos.
Vida querida,
Vida perdida
Los que no la aprovechan
En la tumba se quedan.

Yohara Cespedes
2on. ESO A

L'Anna i la Mari Àngels són
les nostres pacients con-
serges. No sé pas que fa-
ríem sense elles, sempre
atentes al que necessitem.

W
C

Els lavabos

Quin horror!

Ara ja els vaig a tancar.
Quan arribo al meu lloc,
Ja comencen a baixar.
Del lavabo vull la clau...
Sense nota no potser.
Ara tornes a baixar
I no estiguis passejant
Que la classe que et perds
Per a tu és molt important!

L'Anna Polo, en un mo-
ment d'inspiració poètica
incontrolable ha escrit
aquesta poesia inspirada
en els nostres alumnes

EL RACÓ DELS POETES

Lectura de atardecer a la luz del cielo en llamas

Leyendo un libro descubrí la verdad del amor,
Una efímera chispa, una vana ilusión.
Nada más que un rayo de luna, que me atravesó.
Allí vos, la de la tez de plata,

Reáis de mí desdicha desde el inalcanzable cielo
vos, la dama que tantas veces
en el rostro guardaba mi consuelo.
Pero ahora erais vos la que miraba desde el cielo
Allí vos. Esta vez vos de verdad.

Y ya jamás os miraría con los mismos ojos.

¡Blasfema, cruel y perversa, yo era tan solo vuestro antojo!
Estúpida y devotamente os seguí como un ungido,
Con mi vida desfilando hacia la muerte y el barro frío.
¡Qué importaban vida o gloria, con mi amor correspondido!
Un rayo de luna fuiste, que brilló por el vacío...
Eras tanto para mí, que no acabo mi canción,
Rabia, pena y mis recuerdos, terminarán mi labor.

Víctor Borrego Morcillo.
2on. Batxillerat

COSAS DEL AMOR

Cosas del amor, cosas de la vida
Tu me haces el dolor
Y me curas las heridas.

Cosas de tu carne,
Cosas de tu piel,
Que me arrastra por las olas
Como barco de papel.

Cosas del amor, cosas de la vida
Tu me haces el dolor
Y me curas las heridas

Carlos Fernández
2on. ESO A

LA NOCHE

Que bonita es la noche.
Que bonito es el andar.
Que bonita es la noche
Que da gusto respirar.

Si las estrellas
No fueran blancas
Que sería el cielo sin brillar

Una eterna oscuridad
Donde la luna retoza
Con su brillar

Jennifer Miñana Martín
1er. ESO C

VIVIR LA LITERATURA: DOS VISIONES SOBRE EL GUERNIKA DE PICASSO

¡No hay salida! ¡No hay salida!»
La confusión crea incapacidad.
En el paisaje se ven gritos,
gemidos de dolor que martirizan a la humanidad.
Miedo. La muerte ha llegado.
Vida moribunda. No hay esperanza.
El pueblo se ahoga en el sufrimiento.
Inhalan frustración.
Se asfixian en la impotencia.
¡No hay salida! ¡No hay salida!
Miembros humanos esparcidos agonizando en la sangre.
En el caos de la masacre se confunden animales y personas.
¡No hay salida!
La oscuridad se cierne sobre las almas.
La luz de la esperanza se apaga poco a poco.
¡No hay salida!

Els alumnes de tercer d'ESO que han cursat el crèdit vivin la literatura, han volgut que coneguessim el treball que han realitzat inspirant-se en la famosa pintura «Guernika» de Picasso.

No hay colores en la vida, el negro es la muerte.
Mirada que expresan dolor, tristeza, odio...
Mirada que buscan la libertad.
Caras que expresan sufrimiento.
Caras llenas de locura, desesperación,
que no entienden nada.
Cuerpos muertos en el suelo.
Ojos que evitan la luz, esa luz que mata.
El desastre humano invade las vidas
y crea muertos, crea caos a su alrededor.
No hay colores en la vida, el negro es la muerte.
Una máscara de viento mira asustada la masacre.
Hay una cabeza que está
debajo de un caballo pidiendo ayuda.
Hay un toro que mira a la mujer desesperada
con el niño muerto en los brazos.
No hay colores en la vida el negro es la muerte.

ENRIQUETA, LA MEVA MILLOR AMIGA

La Irene Gámez
fa 1er. de
batxillerat. Li
agrada escriure.
El primer text
que ens presenta
ens fa reflexionar
sobre els greus
problemes que
pateixen a
l'anomenat ter-
cer món.

Hola Enriqueta!
Oh...estic molt cansada avui... tinc molta son i encara és mig dia. Aquesta tarda hi tornaré un altre cop.

Com has passat el dia?. Jo he estat on sempre, amb un pic i una pala fent forats al terra. Però avui no ha vingut cap dels meus pares, hi he anat amb els veïns del costat. També han vingut els seus dos fills, ja saps, dels que et vaig dir que un està molt prim, pobre. Teníem l'aigua de la platja molt a prop d'on ens havíem posat, com que hi havia molta gent, no hem pogut deixar les coses en un altre lloc. Ha fet molt de sol i ens hem posat aigua pel cap moltes vegades, no ens han deixat ficar dins l'aigua perquè diuen que hi ha serps, encara que tampoc hem tingut molt de temps, perquè sempre estem ben entretinguts.

Oh!... què agraïda li estic al meu padrí Toni, perquè m'ha portat la nina més bonica de tot el món. Ets la meva millor amiga. -D'on vens...?, -d'Espanya, em va dir. No ho sé, ara no me'n recordo, però cada cop que ve, em porta moltes coses de tots els llocs on ha estat, sempre se'n recorda de mi. Com sempre, em diu: «Té, Kaum, bonica, t'he portat una coseta, però si em dones un petonet».

Enriqueta, penses algun cop en ser una princesa? A mi m'agradaria vestir com vesteixes tu amb aquests vestits tan bonics i amb una corona com aquesta.

Allà a Espanya, sabeu llegir...? Jo no en sé. Diu el meu padrí que encara sóc massa petita. M'ha dit que me n'ensenyarà. L' he dibuixat, vols veure'l? M' ha quedat bé, oi?. Quan torni un altre cop l'hi donaré, ja que jo no tinc diners per comprar-

li res. El padrí del veí del davant ve a veure'l avui, a veure la cara que fa.

Se m'oblidava! Tinc una bona notícia, la mare està embarassada! Tornaré a ser germana. Què bé, com m'agradaria posar-li jo el nom.

Et canviaré de vestit, d'acord? Com en Tom m'ha portat un vestit i un xandall per a tu, et posaré el xandall, així anirem més o menys igual. Què bonica estàs! Fas molt de goig!

M'han cridat per sopar, espera't un moment que ara vinc. Fins ara Enriqueta.

Ja he tornat. M'has trobat a faltar? Porto males notícies. El meu pare ha d'anar a la guerra, no se que ha passat perquè tothom està molt revolucionat allà fora. No tornaré a veure el meu pare en molt de temps. Pobreta tu, tu tampoc el veuràs en molt de temps. Pobreta la mare, que tindrà el fill i el meu pare no hi serà per veure-ho. Pobrets

tots els nens del món que als dotze anys encara no sabran llegir. Pobrets els que no veuran als seus pares en molt de temps perquè aniran a la guerra. I nosaltres..., encara seguirem excavant a les mines vora el mar...? El meu padrí marxarà a la guerra també...? Què passa a les guerres...?

Enriqueta, em demana la mare per anar a treballar. Tu queda't aquí i fes bondat, no crec que tardi molt. T' estimo, un petó.

Kaum va morir. La mina d'or on estava treballant es va ensorrar quan ella era dins, amb la seva mare, amb els seus germans, amb mig poblat...

TE ESPERARÉ

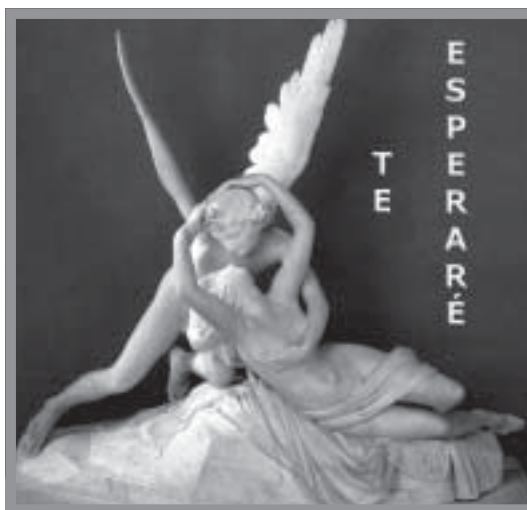
Estaba en un café, pensando en mi próxima novela, cuando lo vi aparecer. Era un trozo de papel escrito, en que ponía «Te esperaré». Durante dos meses había recibido ramos de flores con tarjetas con esas palabras escritas, en cualquier parte me encontraba alguna. Me sentía observada, y no tenía ni idea de quien podía ser, di información a la policía pero no hizo nada.

Llevaba dos años casada con un importante doctor de la ciudad, pero no teníamos muy buena relación ya que no nos veíamos mucho. Hacía dos días me estaba empezando a ver con alguien, un chico joven, atractivo y muy atento, mucho más que mi marido. Sabía que estaba haciendo mal, pero si el no se comportaba como mi marido tenía que buscarme la vida. No nos veíamos si no era para cenas de trabajo. Ya no sentía nada cuando me besaba, y nuestras miradas eran indiferentes.

Dos meses más tarde decidimos separarnos, ya que nuestra relación no funcionaba, y mi relación con Luís ya era más seria. Yo seguía recibiendo tarjetas. Luís estaba igual de sorprendido que yo. Al parecer mi ex marido se casó otra vez, con una prestigiosa presentadora de televisión. Los presentaban como la pareja ideal. Y me puse a pensar en que nosotros también tuvimos nuestros

momentos bonitos. Me mandaba flores cada día cuando aún nos veíamos y yo trabajaba en casa. Era muy detallista. Pero las cosas cambiaron en algún momento, con Luís van mucho mejor.

La última tarjeta que recibí era de mi color preferido, y llevaba la fragancia que siempre usaba. Venía acompañada de una tarjeta de hospital, sin nombre, solo con número de planta y de habitación. Pensé en mi ex marido, pero no trabajaba en ese hospital y él estaba felizmente casado.

Miré a mi alrededor, los vi a todos trabajando con sus ordenadores y a otros, mirando musarañas. Aunque tenía miedo, a la vez sentía intriga así que decidí ir al hospital.

La habitación estaba cerrada, oscura, y cuando me decidí a abrir la puerta salió una joven preciosa, rubia y con tacones altísimos. Decidí entrar. Quedé impresionada al ver

lo que vi. Era mi exmarido, a oscuras, quieto, con tubos que le salían de todas partes, con la cabeza vendada, y, dormido. Se me hizo un nudo en la garganta, tan y tan grande que no podía ni respirar, me eché las manos al cuello, y choqué contra la pared a la vez que bajaba,

Altre cop la Irene Gámez. Aquesta vegada ens explica una història d'amor i de separació i de retrobament.

me veía oscura, inmóvil, y llorando, se me caían las lágrimas solas. Jamás había llorado tanto. Me levanté, y lo volví a mirar, era tan guapo. No sabía cuanto tiempo hacía que no estábamos juntos durante tanto tiempo. Le cogí la mano, temblé, temblé al cogérsela como no hacía muchísimo tiempo. Le miré, y le besé en la mejilla, y volví a llorar. No sabía ni como me sentía, no sabía que le pasaba, no sabía que me pasaba a mí. Sentía que le quería tanto y tanto.

Entró un doctor. Me preguntó que si era familiar, y, para sorpresa mía, le dije que era su esposa. Le pregunté que tenía, que le pasaba. Dijo que le sorprendía que no supiera lo que tenía, cuando llevaba cinco meses asistiendo a pruebas y demás en ese hospital. Me quedé desconcertada, me tuve que sentar. Tenía cáncer, le habían echo pruebas y pruebas pero se le había reproducido por todo el cuerpo. Dijo

que le quedaban un par de días como mucho. Me quedé tan atónita que no me enteré de cuando salió el doctor por la puerta.

Entró la chica rubia del principio, al parecer era su mujer, la presentadora. Me dijo que su matrimonio era un montaje para ganar dinero. No entendía nada.

De repente, las maquinas empezaron a pitar, y a hacer ruidos. Entraron doctores y doctores, yo entré en estado de shock. Nos sacaron de la habitación y nos quedamos en el pasillo.

Jamás me había sentido así.

Salió el doctor. Y nos dio la mala noticia de que había fallecido. Me entraron ganas de vomitar. Fui al lavabo corriendo, y me miré al espejo, me vi, con todo el rimel en las mejillas, con los ojos tan enrojecidos que resultaba imposible crear más lágrimas, era imposible que mi organismo pudiera tener aún líquido. Entró la chica rubia a darme una carta, una carta que había escrito él, antes de ingresar.

Corrí, corrí tanto como pude, hasta que me cansé, y me senté en una roca, viendo árboles, el mar, al fondo bloques de pisos lejanos. Me tumbé, miré al cielo y recordé la de veces que nos habíamos puesto los dos a mirar nubes en nuestra época de noviazgo. Recordé la carta.

Querida Sonia,

Perdóname por no avisarte de mi enfermedad.

Has sido mi vida, has sido lo preferente para mí, pero te descuidé, te descuidé y me arrepiento. Me llevo muchos recuerdos bonitos de los dos para el otro barrio.

Perdóname por no haberte dado todo lo que necesitabas. Perdóname por no estar ahí cuando me necesitabas. Es algo imperdonable, lo sé. Pero, ¿Qué podía hacer? Me sacaste de tu vida mucho antes de darme cuenta. Nos falló creer en nosotros. No sabíamos lo que sentíamos el uno por el otro. Pero yo ya lo he descubierto. Te amo, te amo como nunca podré amar a nadie, aquí ni en otro planeta. Y te amaré, te protegeré, y te esperaré.

Te esperaré, Sonia.

Se secó mi boca, no tenía palabras, no sabía qué decir. Me levanté, miré al cielo, cogí aire y grité «Espérame».

No se supo nada más de mí. Me cansé de que me esperara y fui a buscarle yo misma.

SANT JORDI 2005.

GUANYADORS DEL CONCURS LITERARI

GUANYADORS DEL CERTAMEN LITERARI DE LA DIADA DE SANT JORDI 2005 EN LLENGUA CASTELLANA

POESIA 1 ^{er.} i 2 ^{on.} D'ESO			
1 ^{er.} Premi	Justo Heredia	2 ESO C	Amor azul
2 ^{on.} Premi	Irene Peralta	1 ESO D	Amor imposible
3 ^{er.} Premi	Andrea Morales	2 ESO A	Amor apasionante
PROSA 1 ^{er.} i 2 ^{on.} D'ESO			
1 ^{er.} Premi	Javier Jorgoso	1 ESO B	Los superhéroes
2 ^{on.} Premi	Jonatan Gómez	1 ESO D	El instituto es muy importante
3 ^{er.} Premi	Maria Nieto	1 ESO B	Asesinato
POESIA 3 ^{er.} i 4 ^{art.} d'ESO - 1 ^{er.} i 2 ^{on.} BATX.			
1 ^{er.} Premi	Irene Gámez	4 ESO A	Lo siento
2 ^{on.} Premi	Juan Fco. Cañadas	4 ESO A	Sensación de tu piel
3 ^{er.} Premi	Carolina Velesvilla	4 ESO A	Quiero paz
PROSA 3 ^{er.} i 4 ^{art.} d'ESO - 1 ^{er.} i 2 ^{on.} BATX.			
1 ^{er.} Premi	Jaime Izquierdo	1 BATX A	La mirada de la sierra
2 ^{on.} Premi	Daniel Fresno	1 BATX A	Juntos eternamente
3 ^{er.} Premi	Hayat Hassani	4 ESO A	El sueño que no se cumple

GUANYADORS DEL CERTAMEN LITERARI DE LA DIADA DE SANT JORDI 2005 EN LLENGUA CATALANA

POESIA 1 ^{er.} i 2 ^{on.} D'ESO			
1 ^{er.} Premi	Gabriel Espejo	1 ESO D	El cargol
2 ^{on.} Premi	Aroa Jiménez	1 ESO C	Ser feliç
3 ^{er.} Premi	Taron Hamkhiyan	1 ESO A	Racisme
PROSA 1 ^{er.} i 2 ^{on.} D'ESO			
1 ^{er.} Premi	Carlota Vicente	1 ESO D	El meu diari
2 ^{on.} Premi	Jonatan Gómez	1 ESO D	La ciutat dels gossos galàctics
3 ^{er.} Premi	Maria Nieto	1 ESO B	El Racisme
POESIA 3 ^{er.} i 4 ^{art.} d'ESO - 1 ^{er.} i 2 ^{on.} BATX.			
1 ^{er.} Premi	Sarai Millan	3 ESO A	T'anyoro
2 ^{on.} Premi	Rafael Blay	3 ESO A	L'amor entre dos mons
3 ^{er.} Premi	Selena Gutiérrez	4 ESO B	De l'amistat a l'amor
PROSA 3 ^{er.} i 4 ^{art.} d'ESO - 1 ^{er.} i 2 ^{on.} BATX.			
1 ^{er.} Premi	Irene Gámez	4 ESO A	Conclusiones d'un granet d'arena
2 ^{on.} Premi	Jennyfer Matencio	4 ESO A	Estimada germana
3 ^{er.} Premi	Juan José Ruiz	4 ESO B	Món de guerres

formar amb les properes planes on podreu llegir aquelles creacions guardonades amb el primer premi en cada una de les categories. Esperem que la seva lectura us agradi i us animi a escriure i a presentar la vostra creació a la propera convocatòria del concurs.

Cada curs, a l'IES Pau Casals, organitzem un concurs literari com a part de les diferents activitats que se celebren la diada de Sant Jordi.

Es convoquen dues modalitats: una per a obres en llengua catalana i una altra per a creacions en llengua castellana.

El certamen consta de dues categories: prosa i poesia. En cada una de les categories s'atorguen tres premis.

Els Departaments de Llengua Catalana i Llengua Castellana del centre són els encarregats de convocar el concurs i els professors i professores que en formen part fan de jurat tot escollint les diferents peces guanyadores. El Departament de Llengua Catalana tria les obres presentades en aquesta llengua i el de Llengua Castellana les escrites en Castellà.

Durant els actes de la diada de Sant Jordi es realitza el lliurament de premis als alumnes guardonats.

En el quadre de la dreta podeu veure els noms dels alumnes que van participar el curs passat i que van resultar guanyadors.

Ens hauria agradat publicar aquí totes les obres que han resultat guanyadores però no ha pogut ser per motius d'espai. Així doncs, ens haurem de con-

CONCLUSIONES D'UN INSIGNIFICANT GRANET D'ARENA

Irene Gàmez 4art d'ESO A

Les ones de la platja ja s'havien calmat una mica. Encara me'n recordo de la meua temporada a l'aigua, quan em frotava amb els peixos i estava fresqueta. El sol ja estava sortint per l'aigua i li donava un color vermellós al mar. Estava segura que algú no trigaria molt en aparèixer per observar la bellesa e la natura. Vaig encertat, va venir una parella d'adolescents. David era el nom del noi i Anna el de la noia. Es van assentar al costat meu jo, com no podia fer una altra cosa –ja que la meua vida no és el que es diu «interessant»- em vaig quedar mirant-los i escoltant-los, i és que d'escoltar a la gent, encara que no ho sembli i molta gent no ho faci, s'aprèn i es treuen, si més no, bastants conclusions.

Tornant a la parella. Sembla que ell li ha estat infidel amb una noia que va conèixer una nit en una discoteca... tot perdut en cinc minuts.

I és que jo ja he vist i escoltat de tot i ja no sé si creure ni en l'amor, encara que la gent també vingui a vegades a demostrar-se el seu amor aquí, a la platja. I com t'has de sentir quan perds a aquella persona a la que estimes, o t'adones que t'ha estat infidel?

Em pregunto quina classe de sentiment ha de ser que fins la persona més forta el món ha plorat per desamor. Suposo que el sentiment serà una mica de decepció, de donar-ho tot per algú i adonar-te que el seu amor no era com el teu. Ell no sospirava per tu, ni pensava tot el temps en tu, ni la més gran prioritat vas ser tu;

sinó que tot havia estat un engany, que els esforços i sacrificis no havien servit per a res. T'has de sentir inútil, penso, desgraciat, i es que, som són els humans, molts sentiments units a la vegada, que no saben si fer-li cas al cap o al cor, i això molt bo no ha de ser.

Els humans són polifacètics, hipòcrites, arrogants, avariciosos, interessats, sarcàstics, materialistes S'enamoren fàcilment. La majoria són impulsius i actuen abans de pensar. Però encara i tot això, hi ha coses que tenen els humans que jo mai no tindrè, i això són coses que ells no valoren. Tenen el poder d'elegir les persones que volen que formin part de les seves vides, poden i han de formar-se el seu destí i poden acceptar decisions per a ells mateixos sense dependre de ningú.

Pot ser que m'equivoqui, o pot ser que tingui raó, però he tret aquestes conclusions a partir del que he vist i escoltat, tampoc no crec que interessi a ningú el que penso

LA MIRADA DE LA SIERRA

Jaime Izquierdo 1er. Batx A

Esta es la historia de dos amigos, Carlos y Dani, a los que unía un gran amor por la naturaleza y la aventura. Un viernes por la tarde, como cada viernes, quedaban para ir a una sierra que tenían a unos tres kilómetros de sus casas. Ellos vivían bastante juntos, solo les separaban dos manzanas de una vivienda

a otra. Quedaron después de comer, que es cuando más les gustaba ir a la sierra. Dani tenía un perro de raza Huski, un perro de montaña, y él disfrutaba mucho con ese paseo, tanto como los dueños. El perro se llamaba Alfa y cuando llegaban las tres o las cuatro de la tarde ya se mostraba inquieto y ansioso por salir a la sierra.

Carlos salió de su casa a las tres y media y fue a casa de Dani a esperar que bajara con Alfa. Una vez reunidos, los amigos emprendieron camino hasta la sierra. Alfa no paraba de mover el rabo y jugar con todo lo que veía en el ambiente. Por fin llegaron a la querida sierra, los dos amigos tenían ganas de ir particularmente porque era el mes de marzo y es cuando un pequeño bosque de almendros se engalana con la llegada de la primavera, alimentando la montaña con su aroma y con la fantástica fauna que atrae. Pero para ver este espectáculo natural tenían que subir bastante alto; pero como tenían tiempo decidieron seguir con su plan. Carlos tenía una cámara fotográfica que le habían regalado para su cumpleaños y empezó a hacer fotos a todo el entorno. También en esa época los riachuelos se deslizaban montaña abajo al igual que los manantiales y un pequeño lago que había en lo alto de una montaña de la sierra.

Carlos, Dani y Alfa seguían subiendo montaña arriba. El camino cada vez era más costoso pero no suficiente para quitar las ganas de los dos amigos. Llegaron a un punto tan alto que en el horizonte se podía contemplar el mar con sus hermosos brillos y su magnífico color azul. Todo esto rodeado de magnificas montañas y rocas repletas de musgo y flores silvestres. Carlos decidió hacer una parada para hacer una foto, Dani sonrió. Seguían subiendo y el paisaje iba mejorando.

Por fin llegaron a su objetivo: el valle más espectacular que en su vida habían visto. Dani se revolcó entre las finas hierbas con Alfa y empezaron a jugar mientras Carlos les fotografiaba. Más tarde, Dani fotografió a Carlos con el horizonte como fondo y otra foto con Alfa.

Carlos empezó a notar una brisa bastante fresca y húmeda y veía que el sol se volvía cada vez más rojizo y le dio por mirar la hora. Eran las seis de la tarde y allí anochecía sobre las siete menos cuarto. Carlos avisó a Dani que estaba entretenido con alfa y los tres emprendieron el camino de vuelta. Decidieron coger un atajo a través de las hierbas y arbustos. Alfa iba primero y era el que guiaba a los dos amigos por el mejor sitio por entre los arbustos. Y Alfa era de fiar. Los tres iban corriendo porque veían que la noche se les

venía encima y entonces pasó lo que tenía que pasar. Dani no se dio cuenta que en el camino, tapado por los arbustos, había un desnivel hecho por las rocas y cuando pasó se tropezó y se torció el tobillo. Alfa sí que se dio cuenta y saltó. Dani avisó a Carlos que estaba un poco retrasado sobre el desnivel y gracias a él Carlos saltó. El tobillo de Dani empezó a hincharse de una manera espectacular y exagerada junto con un gran dolor. Dani no podía apoyar el pie en el suelo y Carlos le dijo si quería que le llevara a cuestras pero Dani dijo que no hacía falta y decidió ir a la pata coja.

Con todo este percance había pasado una media hora y el monte ya mostraba signos de que llegaba la noche. La temperatura era de uso seis grados, por lo tanto hacía frío. La marcha de los dos amigos se ralentizó a causa de la herida de Dani pero no iban a mal ritmo, eso sí, Dani iba apoyado al hombro de Carlos que iba a la pata coja.

Y entonces vieron una cosa que muy poca gente ha podido ver. En un momento Dani miró hacia su derecha y se quedó quieto y sintió en el estomago una sensación bastante rara. Al instante Carlos miró y Dani hizo una pregunta a Carlos con voz insegura. ¿Esto que es, un perro o un lobo?. Inmediatamente, sin pensárselo, Carlos le dijo: «¡Es un lobo! Fueron uso momentos mágicos porque el lobo se quedó quieto mirándolos pero sin ninguna señal de agresividad. Seguramente el lobo estaba tan extrañado de la presencia de ellos como ellos de él, y Alfa se quedó como el lobo: quieto pero sin señales de agresividad. El lobo los miró unos

tres segundos y luego se fue bosque adentro. Los dos amigos y Alfa fueron detrás pero no encontraron nada, se había esfumado, no había dejado rastros ni tampoco se escuchaban ruidos de la huida. Simplemente no estaba. Alfa olió algo pero parece que también para él se le fue el rastro. Los muchachos siguieron el camino de vuelta a casa preguntándose insistentemente uno al otro si era un perro salvaje o un lobo, pero los dos siempre llegaban a la conclusión: era un lobo.

Al fin, llegaron cada uno a sus respectivas casas, de noche, pero no les importaba porque para los dos había sido una aventura muy hermosa que a mucha gente le hubiera gustado pasar. Dos días más tarde a Dani apenas le dolía el tobillo y Carlos seguía pensando sobre esos

ojos brillantes, fijos y serios que un instante miró a sus ojos en la penumbra del bosque, era la misma alma de la sierra y que en un momento se sintió parte de ella gracias a esa majestuosa mirada del lobo.

Cuando Carlos y Dani se juntaron explicaron su historia o mejor dicho, aventura, a sus amigos pero ninguno de ellos creía que habían visto un lobo ya que se supone que en aquella zona no hay lobos pero Carlos y Dani se miraron fijamente y se les escapó una sonrisa porque no les importaba lo que sus amigos opinaban. Ellos sabían lo que habían visto pero no lo podían demostrar, ya que Carlos no le había fotografiado pero a él le bastaba con aquella imagen que tenía en la cabeza de la sierra con aquellos ojos mirándole entre el frío y la penumbra.

CAMILA LOPI LATO

Carlota Vicente 1er. d'ESO D

Hola, em dic Camila Lopilato i visc a Argentina amb els meus pares, ara us mostraré el meu diari de quan era més petita, als 15 anys. Vaig néixer l'any 1975 el dia 26 de juny.

Ara en tinc 25 i treballo, no puc dir-ho, ja us enterareu perquè no puc... Tinc tota la meua vida al diari i si el llegiu ho trobareu.

Tinc una germana que es diu Marizza, ara en té 15 però quan escrivia el diari encara no existia. M'agrada molt escriure el meu diari. A partir dels meus 15 anys vaig començar a escriure'l i fins ara. En ell tinc explicats tots els meus anys de felicitat.

17 de setembre 1990

Acabo de començar l'institut i em trobo amb que les meves amigues no hi són, quina mala sort, m'havia tocat a una altra classe pensava jo. Les meves amigues tampoc estaven a les altres classes, simplement encara no havien tornat de vacances.

Em trobava molt sola, al començar les classes ens van dir als meus companys i a mi que vindrien uns professors nous. Els teníem molt

carinyo als altres però no podem fer res ja que cada any els van canviant. Quan vam sortir de l'escola vaig veure les meves amigues que havien tornat de les vacances, ens vam saludar i em van acompanyar fins a casa.

23 de setembre de 1990

Avui m'han dit els meus pares que si vull anar a una escola d'actors que hi anés, però em va sonar molt rara la idea. Els vaig dir que sí, per provar com és això de ser model. Vaig agafar l'autobús i a l'arribar tot allò era impressionant, amb moltes llums, com una fira, però més decent. Em van fer moltes fotografies, vídeos i molts «castings» em tenien que canviar el maquillatge, la roba etc.

Per a mi va ser un dia molt cansat i vaig anar ràpidament cap al llit quan vaig arribar a casa. Els de l'escola em van dir que mirarien les fotos, els vídeos i els enviarien als directors d'anuncis i pel·lícules.

1 d'octubre de 1990

No m'ho puc creure, al matí em va arribar una carta dels de l'escola que deia: «Estàs escollida per fer una pel·lícula i una sèrie». Em vaig

quedar somiant, no m'ho podia creure. Li vaig dir als meus amics i no em creien, però tant em feia perquè ja em veuriem. El nom de la sèrie es «Rebelde Way» i el nom de la pel·lícula és «Quatre camins». Les gravacions començaran el 10 d'octubre. Jo estava molt nerviosa, els estudis m'anaven molt bé i podia fer això, treballar. Ara no puc continuar escrivint que he d'estudiar els diàlegs.

10 d'octubre de 1990

Estic molt nerviosa, encara no hem començat, he conegut els meus companys de treball, es porten molt bé amb mi. Ja ens toca començar a gravar, estic una mica més tranquil·la.

Que bé m'ho he passat gravant, no parava de riure. Ara he d'anar cap a casa, es molt tard i demà també he de venir.

Li he explicat a la meva mare, ella i la meva família estan molt orgullosos de mi. Hem gravat una part de la pel·lícula i tres capítols de la sèrie. Estic molt cansada i hauria d'anar a dormir.

29 d'octubre de 1990

Ens va de meravella, ara també canto a la sèrie i de moment no vaig a l'escola, és a dir, a l'institut. Ens van dir que havíem de fer un disc i que tindriem molt èxit. Els meus companys de classe ara sí que em creuen. El disc es dirà «ErreWay». No puc escriure més, ara no tinc molt de temps.

15 de Juny 1992

Em va molt bé, millor que mai, ara tinc unes vacances petites per això no podia escriure tantes vegades com ho feia abans.

Tinc una mica de por perquè uns homes sempre em persegueixen, amb un cotxe vermell i un escut molt rar. Jo ara ja se que són, perquè la setmana passada van venir a la meva casa i em van dir que eren de la C.I.A. Em vaig quedar sorpresa, perquè no m'ho imaginava. Em van explicar com era tot allò de treballar en aquell treball, era molt difícil, però a mi no m'importava, ara sí que m'importa, em van demanar que treballés per a ells. Ho vaig acceptar, em van estant entrenant, em cuidaven molt bé, vaig haver d'anar a un hotel a les afores de l'Argentina, i em van fer una entrevista.

● Com et dius?

◆ C a m i l a Lopilato

● Quants anys tens?

◆ 17 anys

● on vius?

◆ A l'Argentina

● Treballes?

◆ Si, sóc actriu i cantant

● T'anaven bé els estudis?

◆ Si. M'anaven molt bé, treia les millors notes de classe.

● T'agrada estudiar?

◆ Si. Molt, i també llegir llibres. Però ara no puc, estic treballant i no tinc temps.

● De quin tipus?

◆ D'erotisme i sexe, perquè la falta de pràctica bé està la teoria

● Ens pots dir alguns títols?

◆ «No em toquis el pito que m'irrito», «La nit en que vaig perdre les calces», «Plexus sexus i nexus» i «Les mil i una nits».

A l'acabar l'entrevista ja tenia tres treballs estava molt ocupada. Tenia molta son i me'n vaig anar a dormir.

8 de Febrer de 2005

ja veieu, ara tinc un marit, es diu Pablo un company del meu grup de música, per ara us deixo. Ja seguiré escrivint un altre dia.

Adéu

Camila Lopilato

LOS SUPERHÉROES

Javier Jorgoso 1er. d'ESO B

Había una vez unos niños que vivían en el país de los superhéroes. Esos niños se llamaban Francisco: Que era un chico bajito con el pelo de color claro y muy fuerte, Sula: Que era un chico moreno travieso con el pelo corto, Maria: Que era una chica muy delgada con el pelo claro que se estiraba como la plastelina, Albert: Que era un chico pequeño que tenía el pelo oscuro y Javier: Que era un chico moreno, alto y fuerte. Ambos no tenían aún poderes porque eran bastante pequeños, pero que no tardarían en tener alguna que otra habilidad. A los 2 años mas o menos empezaron a tenerlos. Francisco era superfuerte, Sula podía tirar fuego como si nada, Maria se estiraba y no se rompía, Albert podía tirar hielo como si nada y Javier creaba electricidad. Ambos podían volar.

Los 5 niños siguieron entrenándose junto a su maestro Agustí. Al cabo de 7 años se convirtieron en personas adultas y su profesor se estaba haciendo mayor, pero aún seguía siendo el más fuerte. Al cabo de 2 meses unos bandidos vestidos totalmente de negro, dirigidos por el gran mago de la oscuridad que era un señor bastante mayorcito pero muy poderoso con los poderes que tenía, raptaron al maestro de los niños. Cuando los alumnos del maestro se enteraron quisieron ir a ayudar a su maestro pero sus padres no les dejaron. Entonces los niños se pusieron a hablar muy seriamente para solucionarlo.

Francisco dijo:

-«Esto no es justo, porque no podemos ayudar a nuestro maestro, ya somos mayorcitos».

Sula dijo:

-«Tienes razón es nuestro maestro y tenemos que ayudarle. ¿Pero cómo?»

Maria dijo:

-«Podríamos escaparnos».

Albert dijo:

-«Sí. Pero como...»

Javier dijo:

-«Por la noche nos reuniremos en el monte y escaparemos».

Todos estaban de acuerdo. Cuando llegó la noche los 5 niños estaban listos para ir a ayudar a su maestro. Los niños como ya eran mayores les regalaron un traje especial para cada uno. Francisco llevaba un traje que no se podía romper de ninguna de las maneras, Sula llevaba un traje que resistía las temperaturas muy altas como el fuego, Maria llevaba un traje que se podía estirar tanto como su cuerpo y no romperse, Albert llevaba un traje que

cuando se rompía por el hielo se volvía hacer solo y Javier llevaba un traje que era aislante de la electricidad. Los 5 superhéroes no estaban seguros de querer ayudar a su maestro entonces Javier dijo:

-«Tenemos que ayudarle a sido nuestro maestro desde siempre y tenemos

que recompensarlo». Entonces los 4 niños ya convencidos dijeron que sí.

Los 5 superhéroes empezaron a volar hacia el país del infierno que era donde vivía el gran mago oscuro. Cuando llegaron allí se pararon y Javier dijo:

-«Tenemos que idear algún plan para entrar sin que se den cuenta».

-»Yo entraré primero y os abriré la puerta, detrás tendrá que estar alguien para protegerme».

-«Yo soy tu hombre allí estaré».

-«Después que alguien haga algo para impresionar la atención de los que raptaron al profesor».

Javier dijo: -«Ese seré yo».

-«Y por último tendréis que entrar en el gran castillo del mago para detenerlo».

-«Cuando hagáis entrado hacedme una señal para entrar con vosotros tu Albert podrías hacerles como una prisión de hielo».

Sula dijo:

-«Yo lanzaré un cohete de fuego al cielo y ese será el aviso».

Albert dijo:

-«Yo les haré una jaula que ni un monstruo podría salir».

-«Venga ya estamos dentro pero ¿dónde está el mago?»

Sula dijo:

-«No sé, pero habrá que buscarlo».

Francisco dijo:

-«No os preocupéis tarde o temprano lo atraparemos».

Después de haber dado unas vueltas María dijo:

-«Y si miramos en el piso de arriba la mayoría de malos siempre están allí arriba».

Entonces todos subieron arriba. Cuando llegaron frente a una puerta paso primero María y entonces María dijo en voz alta:

-«Chicos entrad está aquí. Francisco tiró la puerta y entraron todos».

El gran mago tenía al maestro de los chicos metido en un calabozo y entonces dijo:

-«Atrás o mataré a vuestro profesor». Javier dijo:

-«Tu mismo como le toques un solo pelo a nuestro profesor no saldrás de aquí con vida». Entonces el mago malvado se convirtió en un gran dragón y dijo:

-«Matadme si podéis panda de estúpidos».

Francisco furioso se enfadó y le empujó pero la cosa no iba como el quería no pudo moverlo ni un milímetro, Sula enfadado le lanzó una gran bola de fuego, pero no tuvo efecto ninguno, María estiró las piernas y empezó a darle puñetazos en la cara, pero el dragón no tuvo problemas para esquivar los puñetazos. Albert cogió y hizo un montón de trozos de hielo gigantes muy punzantes y se los tiró todos a la vez, el dragón sufrió un poco pero a los 5 minutos se había curado las heridas. Javier súper enfadado le tiró 5 rayos en la cabeza y el dragón se desmayó, al cabo de 1 minuto el dragón regreso y les tiró una gran bola de fuego, el que menos sufrió fue Sula pero los demás estaban bastante fastidiados por el golpe de fuego. María dijo:

-«Tenemos que atacarle entre todos si no estamos perdidos». Entonces a Sula se le ocurrió una idea y dijo:

-«Porqué no utilizamos el poder combinado que nos enseñó el maestro».

Entonces los chicos hicieron la llamada del poder de la naturaleza un poder que podría destruir a todo lo que se cruzara por el camino. Una vez echo el ataque el mago oscuro murió y los chicos por fin se habían convertido en superhéroes, porqué habían salvado a su profesor. A partir de ese momento los 5 superhéroes siguieron haciendo el bien y salvando vidas.

Tinc banyes que no fan mal.
Surto quan plou,
i com un bon treballador
porto un carretó al damunt.

EL CARGOL

Malgrat sóc molt lent,
arribo abans que altres
per la meva constància.

La gent m'agafa per dinar
i aquí s'acaba la meva vida.

Gabriel Espejo
1er. d'ESO D

T'ENYORO

T'enyoro amb totes
les meves ganes,
no et puc treure del cap.
Tot i que de vegades,
t'enyoro sense
saber perquè ho faig.

Tot i que no sóc d'allà,
em sento com si ho fos,
ja que les vacances,
de la meva infantesa
i les de més gran,
me les he passat allà.

Allà tot és molt diferent,
aquí hi ha massa gent
allí som pocs i sencillats,
però tots ens coneixem.

Aniria a viure allà
perquè m'encanta
la vostra personalitat
el vostre accent
I les ganes amb que us
deixeu emocionar,
de riure i plorar.

Tot i que sigui
un poble petit
i no sigui molt poblat,
m'hi trobo bé
perquè estic
amb la meva gent.

Si alguna vegada
tinc l'oportunitat,
aniré a viure allà,
d'on és el meu poble
d'Andalusia, Còrdova,
la meva ciutat

Sarai Millán
3er. d'ESO A.

AMOR AZUL

Has entrado tan hondo
que rebasando mi centro
te expandes y retornas.

Más fácil sería
desprenderme de mi sombra
que el sabor profundo de tus labios,
o de las estrellas que inundan tu mirada.

...mientras me hago sustancia en tus adentros
te vas haciendo sustancia de mí mismo.

Antes que a ti
olvidaré mi nombre.
Y en este dulce hambre de ternura,
hasta la delgada tela de tu blusa
se me hace una distancia insoportable.

Siento que amándote me amo
y que estos versos
eres tú quien los ha escrito con mi mano

Justo Heredia
2on. d'ESO C

LO SIENTO

Quiero que me digas algo, este es el momento,
porque esta enfermedad me consume ya hace tiempo.
Que no te quiero engañar ni hacerte daño, es cierto,
y alejarte de mí será lo mejor, haz el intento.

Yo no puedo engañarme, te necesito, lo siento,
siento que tengas que cargar con tanto sufrimiento.
Siento y vuelvo a sentir estar dentro de tu pensamiento,
siento el tenerte a mi lado y no estarte atento.

Sé que si muero y no te vuelvo a ver será un tormento,
pero no quiero que seas una fracasada por tenerme contento.
Siento y más lo siento no poder seguir con esto,
pero nuestra feliz historia acaba aquí, mi vida, lo siento

Espero que rehagas tu vida, aunque no olvides lo nuestro,
y que tengas hijos por los dos, y guardes todos los recuerdos.
Cansado y dolido te escribo esto y pienso,
que aunque muera, y lo siento, siempre te llevaré dentro.

Irene Gámez - 4art. d'ESO A

